

ΤΙΞΙΑΝΟΥ
ΦΛΩΡΑ

(GALERIE DES OFFICES - FLORENCE)

ΜΟΥΡΙΔΟΥ

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΑΖΑΡΕΤ

Μίαν αύγην,— τὸν καιρὸν δπου ὁ Ἰησοῦς ἦτο πέντε χρόνων,— καθισμένος εἰς τὰ πέτρινα σκαλιά, ἐμπρὸς εἰς τὸ ἐργαστῆρι τοῦ πατρὸς Του, εἰς τὴν Ναζαρέτ, ἔκανε μικρὰ χωματένια πουλάκια ἀπὸ τὴν ἄργιλλον ποῦ τοῦ ἔχαρισεν ὁ ἀπέναντι ἀγγειοπλάστης. Ἡτο πολὺ χαρούμενος τὸ πρωΐ ἔκεινο, διότι δλα τὰ γύρω παιδιά ἔλεγαν δτι δ ἀνθρωπός ἦτο κακός, πολὺ κακός, καὶ δτι ποτὲ κανεὶς δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν κάμη καλλίτερον μὲ βλέμματα τρυφερὰ ἢ μὲ καλὰ λόγια ποτὲ λοιπὸν δὲν ἐτόλμησε νὰ τοῦ ξητήσῃ τίποτε. Σήμερα δὲν ξεύρει κᾶν κῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα. Θυμάται δτι ἐμπρὸς εἰς τὴν ἔξωθυρα τοῦ ἐργάτου ἔκάθισε κ ἔκύτταζε μὲ πόθον τὸ κοκκινωπὸν χῶμα· καὶ δ κακός ἀνθρωπός ἔβγηκε καὶ τοῦ ἔδοσε μίαν μεγάλη φούκταν ἄργιλλον, τόσην ὥστε ἡμπρόδουσε νὰ κάμη μὲ αὐτὴν καὶ μίαν στάμνα κρασιοῦ ἀκόμη.

*

Ἐμπρὸς εἰς τὸ γειτονικὸν σπίτι ἔπαιζεν ὁ Ἰούδας. Ἡτο ἀσχημος: εἶχεν δλοκόκκινα μαλλιά καὶ κατατσαγκρούσιμένο τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰ καθημερινά τὸν μαλάμπτα μὲ τὰ παιδιά τοῦ δρόμου. Τώρα

δὲν ἐμάλωνε, ἔπαιξε κὶ αὐτός, δπως ὁ μικρὸς Ἰησοῦς, μὲν ἔνα κομμάτι ἀπὸ ἄργιλλον ποῦ δὲ Ἰησοῦς τοῦ εἶχε δώσει διότι δὲ Ἰούδας δὲν ἐτολμοῦσε κανὸν νὰ περάσῃ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ ἀγγειοπλάστου συχνὰ τοῦ εἶχε δίξει πέτρες καὶ εἶχε σπάσει τὰ ἀγγεῖα τοῦ.

Ἐν δσῳ τὰ δύο παιδιὰ ἐτελείωναν νέα πουλάκια, τὰ ἐστηναν ἔναν δρθια γύρω τοὺς. Ἡσαν πουλιά, δπως τὰ πουλιὰ ὅλου τοῦ καιροῦ. Ἐστέκοντο ἀκούμβισμένα ἐπάνω εἰς μίαν χονδρὴ σφαῖραν ἀπὸ χῶμα εἰχαν καθένα μίαν μικρὴν οὐρὰν καὶ πτερὰ ποῦ μόλις ἐφαίνοντο· τὰ πουλιὰ δμως τῶν δύο παιδιῶν εἰχαν μεγάλην διαφοράν δὲ Ἰούδας ἐκύτταζε μὲ φθόνον τὰ ἄλλα, καὶ ἔβλεπε τὰ πουλιὰ τοῦ Ἰησοῦ ωραῖα, καὶ λεῖα δπως τὰ φύλλα τῶν δρυῶν τοῦ δάσους τοῦ Θαβῶρ· ἀλλὰ τὰ χέρια του, ἀνεπιτήδεια καὶ σκληρά, δὲν κατώρθωναν ποτὲ νὰ τὰ κάμουν δμοια.

Κάθε πουλάκι ποῦ ἐτελείωνε, ἔπαινε πλέον εὐτυχισμένον τὸν Ἰησοῦν. Τὸ τελευταῖον τοῦ ἐφαίνετο ωραιότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον, καὶ δλα τὰ ἐκύτταζε μὲ ἀγάπην καὶ ὑπερηφάνειαν. Εἶναι οἱ σύντροφοι του, τὸ βράδυ θὰ κοιμᾶται μαζὶ τους, καὶ θὰ τοῦ τραγουδοῦν χλια τραγούδια δταν ἡ μητέρα του τὸν ἀφίνη μόνον. Ποτὲ δὲν ἐννόησε τὸν ἑαυτόν του πλέον πλούσιον καὶ ποτὲ πιὰ— ἐσκέπτετο— δὲν θὰ μείνη μόνος.

Ο χονδρὸς νεροκουβαλῆτης ἐπέρασε ἐκείνην τὴν στιγμὴν σκυψτὸς ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ φορτίου του καὶ πίσω του ἥρχετο δὲ ἰσραηλίτης ποῦ ἐπουλοῦσε λάχανα, κουνητὸς ἐπάνω εἰς τὸ ζῆρον, ἀνάμεσα εἰς τὰ δύο ἀδειανὰ πανέρια.

Ο νεροκουβαλῆτης ἀπλωσε τὴν παλάμην του καὶ ἐχαίδεψε τὰ δλόξανθα μαλλιὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν ἐρώτησε τί γίνονται τὰ πουλιά του. Καὶ δὲ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν δτι δλα ἔχουν δνόματα καὶ δλα ξεύρουν νὰ τραγουδοῦν καὶ δτι ἔρχονται ἀπὸ τόπους μακρινοὺς καὶ λένε μυστικὰ παραμύθια ποῦ κανεὶς ἄλλος δὲν τὰ ἔννοει. Καὶ τὰ ἔλεγε τόσον ἔμμορφα δὲ Ἰησοῦς, ὥστε καὶ δὲ νεροκουβαλῆτης καὶ δὲ ἰσραηλίτης ποῦ ἐπωλοῦσε τὰ λάχανα ἔλησμόνησαν μαζὶ του γιὰ λίγην ὁραν τὴν ἐργασίαν τους. Καὶ καθὼς ἔφευγον τοὺς εἶπεν δὲ Ἰησοῦς:

— Κυττάξτε πόσον εἶναι ωραῖα καὶ τοῦ Ἰούδα τὰ πουλιά!

Κ ἐσταμάτησαν. Ο ἔνας ἐρώτησε μὲ καλωσύνην τὸν Ἰούδαν δν εἰχαν δνόματα καὶ τὰ δικά του πουλιά καὶ δν ἥξευραν τραγούδια. Ο Ἰούδας δμως δὲν ἐγνώριζε τίποτε. Μὲ θυμωμένη σιωπὴ ἐστάθη καὶ οὔτε ἐσήκωσε καν τὰ μάτια. Ο ἐμπρὸς μὲ ἀγανάκτησιν ἐκλώτσησε τὰ χωματένια του πουλιὰ καὶ ἐτράβηξε τὸν δρόμον του.

Τὸ ἀπόγευμα ἐπέρασε. Ο ἥλιος τώρα εἶχε τόσον κατεβῆ, ὥστε τὸ φῶς του ἐπεφονοῦσεν ἀπὸ τὴν μακρυνὴν ὄψιδα τῆς πόλεως, ἡ δποία ενδίσκετο εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου, μὲ τὸν μεγάλον τῆς ὁμαίκονδετόν. Τὸ τριανταφυλλένιον του φῶς,— ὧδαν ἀνακατευμένον μὲ αἷμα,— ἥρχετο ἔως τὸν μικρὸν δρόμον καὶ ἐχάριζε τὸ χοδοῦ του εἰς δὲ τὶ ἥγιγιζε. Ἐτσι ἐκοκκίνισαν σιγὰ-σιγὰ τὸν ἀγγειοπλάστου τὰ ἀγγεῖα καὶ ἡ σαγίδα ἐπάνω εἰς τὴν δποίαν ἔτριξεν εὐθυμη ἡ πλάνη τοῦ ξυλουργοῦ, καὶ ἐκοκκίνισεν δὲ λευκότατος πέπλος ποῦ ἐσκέπαζε τῆς Μαρίας τὸ πρόσωπον. Άλλ ἐκεῖ, δπου δὲ ἥλιος ἐβασίλευε πλέον ωραῖος, Ἡσαν οἱ μικροὶ λάκκοι ποῦ ἐσχημάτιζαν τὰ νερὰ ἀνάμεσα εἰς τῆς πέτρες τοῦ λιθοστρότου. Ἐξαφνικὰ δὲ Ἰησοῦς ἐπλησίασε τὸ χέρι. Του πρὸς τὸν μικρὸν λάκκον ποῦ ἦτον κοντά διότι Του ἥλιθεν ἡ ἴδεα νὰ βάψῃ μὲ τὴν ὁδινην αὐτὴν ἀντάγειαν, ποῦ ἔδιδε τόσον ωραίους τόνους εἰς τὰ νερὰ καὶ τοὺς τοίχους ἵων σπιτῶν, τὰ δλόφαια πουλιά του:

— Ο ἥλιος ἄφησε μὲ χαρὰν τὰς ἀκτῖνὰς του εἰς τὸ μπρὸς χέρια, ὧδαν νὰ Ἡσαν ζωγράφου χρώματα καὶ ὅταν δὲ Ἰησοῦς τὰς ἀπλωσε ἐπάνω εἰς τὰ πουλιά, ἀπὸ τὰ πόδια ἔως τὸ κεφάλι των ἔγιναν ώστε δπὸ διαμάντια.

Ο Ἰούδας, δὲ ποτὲ-κάποτε ἐπέβλεπε καὶ ἐμετροῦσε τὰ πουλιὰ τοῦ Ἰησοῦ, ἐφώναξε καὶ ἐχάρη δταν εἶδε πῶς ἐχρωματίζοντο τώρα μὲ τοῦ ἥλιου τὰς ἀκτῖνας καὶ ἀπλωσε καὶ αὐτὸς τὰ χέρια του εἰς τοὺς μικροὺς λάκκους μέσα εἰς τὰ νερὰ ποῦ ἔλαμπαν ἀλλ δὲ ἥλιος ἔφευγεν ἀπὸ τὰ δάκτυλά του, καὶ δσον δὲν ἔκαμνε γρήγορα, δὲ παλάμη του δὲν ἥμποροῦσε νὰ κρατήσῃ τίποτε ἀπὸ τὸ θεῖον χρῶμα.

— Στάσου, στάσου, τοῦ ἐφώναξε δὲ Ἰησοῦς. Ερχομ ἔγω νὰ σοῦ τὰ βάψω.

— Οχι, δὲν θέλω νὰ τ ἀγγίξῃς, εἶπεν δὲ Ἰούδας. Εἶναι καλὰ καθώς εἶναι.

Καὶ ἐσηκώθη καὶ ἐδάγκωσε τὰ χεῖλη του καὶ ἐπειτα ἐσήκωσε τὸ πολύριμον του πόδι καὶ ἔνα-ένα ἐπάτησε τὰ πουλιά καὶ τὰ ἔκαμε μᾶζαν ἀπὸ λάσπην.

Οταν κατέστρεψεν ἔτσι δλα τὰ ἴδια του, ἐπλησίασε τὰ πουλιὰ τοῦ Ἰησοῦ, δπου ἔλαμπον ἀπὸ τὴν παιδικὴν θωπείαν ώστε λίθοι πολύτιμοι καὶ ἐπάτησε τὸ ἔνα καὶ δταν τὸ κατέστρεψεν ἥσθιανθη τόσην χορόν, ώστε ἔγέλασε δυνατὰ καὶ ἐσήκωσε τὸ πόδι διὰ νὰ ἔξαπολουμήσῃ:

— Ιούδα, τοῦ ἐφώναξε δὲ Ἰησοῦς, τί κάνεις; Δὲν βλέπεις πῶς εἶναι ζωντανά, δτι τραγουδοῦν;

Ο Ιούδας ὄμως ἐγέλασε πιὸ δυνατὰ καὶ ἐπάτησε τὸ δεύτερον πουλό.

Τίτον δυνατώτερος ὁ μικρὸς Ἰησοῦς ἐκνήτοῦσε γύρω, δὲν ἤξευσε πῶς νὰ τὸν σταματήσῃ, καὶ ἔζητοῦσε μὲ τὰ μάτια τὴν μητέρα Του δὲν ἦτο μακριά. Ἀλλ ἔως ποὺ νὰ τὴν εῦρῃ, θὰ κατέστρεφοντο ὅλα. "Αρχισε τὰ κλάμματα." Ο Ιούδας εἶχε πατῆσει τέσσαρα. "Εμενάν τρία μόνον. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐθύμωσε σχεδὸν μὲ τὰ μικρά τοῦ πουλιά ποὺ ἀφίνοντο ἔτσι νὰ τὰ πατοῦν: ἐκτύπησε τὰ δύο Του χεράκια, ώσταν νὰ ἥθελε νὰ τὰ ἔξυπνήσῃ, κ' ἐφώναξε:

— Πετάξτε!... Πετάξτε λοιπόν!...

Καὶ τὰ τοία πουλιά ἤχισαν νὰ κινοῦν τὰ πτερά τους καὶ μὲν ἀνήσυχον καὶ φοβισμένον πέταγμα ἐφθάσαν ἕως τὴν ἀκρογῆ τῆς στέγης.

Τότε ὁ Ιούδας ἐθρόνησε. "Ηρχισε νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά του, δπῶς εἶχε παρατηρήσει δτὶ τὸ ἔκαμναν αἱ γραῖαι γυναῖκες ὅταν εἶχον πένθος βαροῦ καὶ ἔπεσε εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ ἐκυλίσθη εἰς τὸ χῶμα, καὶ ἐφίλει τὰ μικρά Του πόδια, τὸν παρεκάλει νὰ τὸν πατῆσῃ, δπῶς αὐτὸς ἐπάτησε τὰ πουλιά: διότι ὁ Ιούδας ἀγαποῦσε καὶ ἐθαύμαζε τὸν Ἰησοῦν τὸν ἐλάτορεν καὶ τὸν ἡμίσει.

*

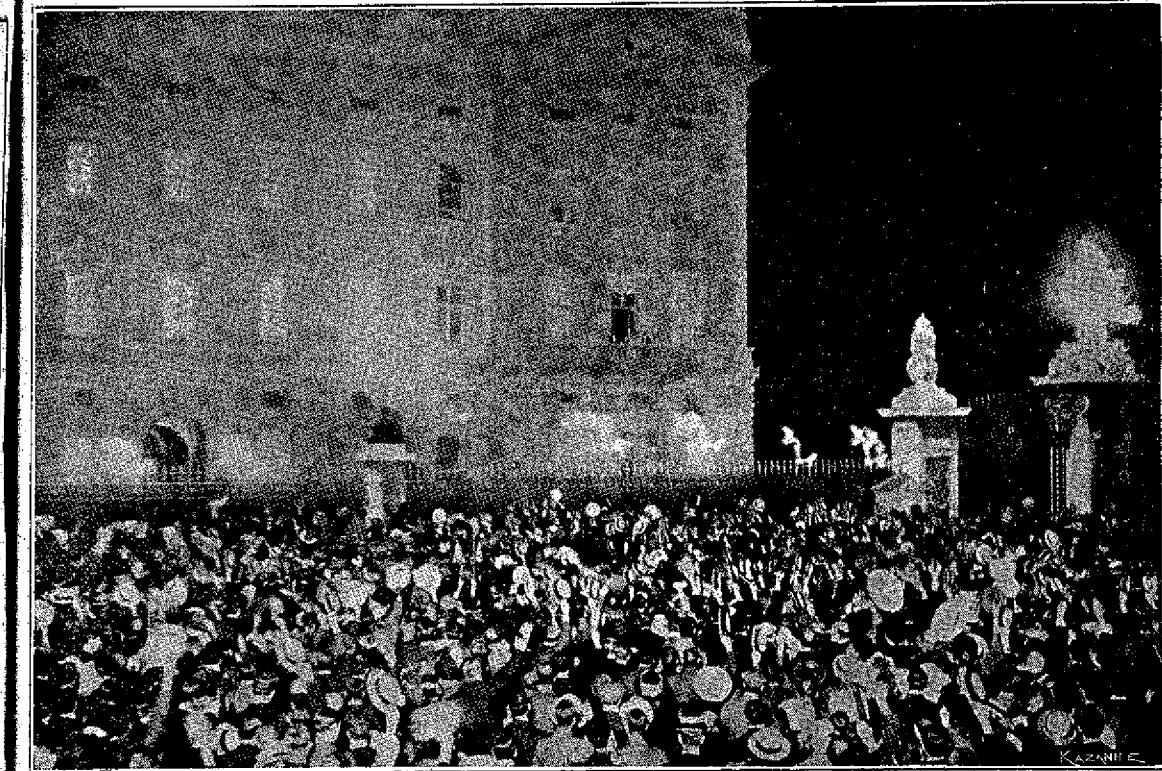
Ἡ Μαρία, ἡ δποία εἶχε παροκολουθήσει τὰ παιχνίδια τῶν μικρῶν, ἐφθασε κοντά τους. Ἐπῆρε εἰς τὴν ἀγκάλην Της τὸν μικρὸν Ιούδαν καὶ τὸν ἔχαίδεψε:

— Μικρό μου παιδί, τοῦ εἶπε, δὲν ἔγνοεῖς δτὶ ἐζήτησες δτὶ καμμία ὑπαρξίας εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ; Μὴ τὸ ζητήσῃς πλέον, διὸ δὲν θέλῃς νὰ γίνῃς δυστυχῆς. Εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγωνισθῆς ἐναντίον Ἐκείνου ποὺ ζωγραφίζει μὲ τοῦ ἥλιου τὸ φῶς, καὶ δίδει τὴν πνοὴν τῆς ζωῆς εἰς τὸ ἀψύχον χῶμα;

25 Δεκεμβρίου.

ΣΕΛΜΑ ΛΕΓΓΕΡΛΟΦ

Μετάφρασις Γ. Β.

* Ο ἀγγλικός λαός εὑρίσκει στιγμὰς παραφόρου ἐνθουσιασμού ἐμπρὸς εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Βοδημάχου.

ΘΡΥΨΑΛΑ

* Ο κισσός σφίγγει—σάν νὰ θέλῃ νὰ τὰ βαστάξῃ—τὰ χαλάσματα τοῦ παλαιοῦ κτιρίου, ποὺ μέσα φωλάζει ἡ κουκουβάγια, ἐνῷ τὰ ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου μνημείου τὰ παρηγορεῖ ἡ ἐλήνη καὶ τὰ ὑμεῖς τὸ πετροχελιδόνο. Καὶ εἰτεν δικαστὸς στὴν κουκουβάγια: «Δὲν εἰσαι πιστή! Σ' αὐτὰ εἰναι ἡ θεσίς σου». Καὶ ἐκείνη τοῦ ἀπεκρίθη: «Ἐδῶ τρυπώνω τὴν ἡμέρα, μά ἐκεί στενάλα τῇ νύχτᾳ».

* Αἱ Ἀθῆναι, ἡ πατρὶς τοῦ δράματος, ἡ μητρὸς τοῦ καυχηθοῦν, δτὶ καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν μαζὶ ἐδημιούργησαν νέον εἶδος σκηνικῶν ἔργων, τὰ δράματα ὅπο δρουν: «Ωραίον ἔργον! διὸ ἡ πρώτη πρᾶξις δὲν ἦτο χαλαρά, ἡ δευτέρα πολὺ μακρά καὶ ἡ τρίτη πολὺ σύντομος. Ἡ τρίτη μάλιστα ἡ μητρὸς τοῦ καυχηθοῦν καὶ νὰ λειψῃ. Ωραίον ἔργον!»

* Ἀλλο εἶναι ἡ τέχνη καὶ ἄλλο ἡ ἔξ αὐτῆς ἐντύπωσις, ἡ δποία παρεμβάλλεται μεταξὺ τοῦ ἔργου καὶ τῆς πραγματικῆς δείας του. Διὰ τοῦτο πειθόμεθα μᾶλλον εἰς τὸν λογοτέχνην, κριτὴν τῆς ἐντυπώσεως, παρὰ εἰς τὸν εἰδικόν, κριτὴν τῆς τέχνης.

* Υπάρχουν μερικαὶ ὑπεροχαῖ, ποὺ δχι μόνον εἰναι ἐνίοτε περιτταί, ἀλλ ἐνοχλοῦν μὲ δλας. Παρατηρήσατε τοῦτο, δταν, εἰς ἔνα ἡρειον γενικὸν καὶ ὄνειν ἀξιώσεων τραγοῦδι, προσέλθη καὶ μία φωνή, ἐπιδεικνύουσα τὴν μουσικὴν τῆς καλλιέργειαν.

* Τὶ συγκινητικὸν εἶναι τὸ θέαμα τῶρα εἰς τὰς ἐκλησίας, δταν μαζὶ μὲ τοὺς δινθρώπους προσκυνοῦν καὶ δλων τῶν εἰδῶν τὰ ξῆρα, ἀπὸ τοῦ νόσους τῶν γυναικείων κατέλλων!

* Ξεφροτάσους ὄπως μπορεῖς τὰς διαφόρους ιδέας ἀπὸ πάνω σου. Θὰ τὰς θυμημάσῃς καλύτερα σὲ ξένην ράχιν.

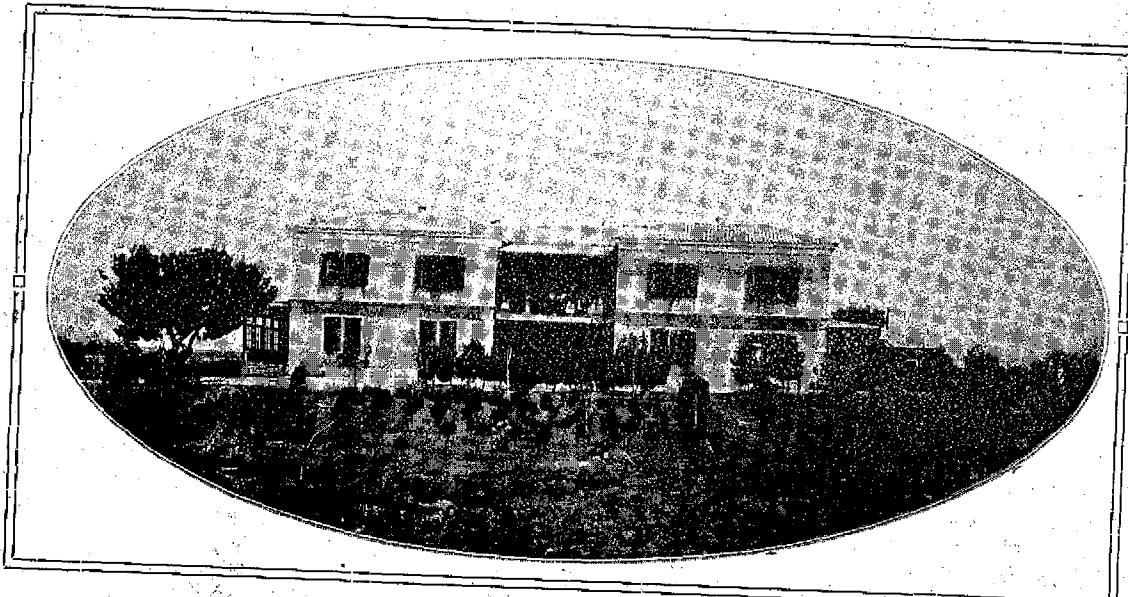
* Η μόνη ἀμοιβὴ ποὺ ζητῶ ἀπὸ ἐκείνον εἰς τὸν δποῖον τυχὸν ἔκαμπα κανένα καλὸν εἶναι, τὸ νὰ μοῦ ὑπετρέψῃ νὰ τὸν ἀπαλλάξω πάσης πρὸς εὐγνωμοσύνην ὑποχρεωσεώς.

* Πολλοὶ ὑμηρουσαν τὰς Ἀθῆνας ἀλλὰ κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἐραστὰς τοῦ Ιστεφάνου "Αστεως δὲν ἐνθυμήθη καὶ σᾶς, ποὺ προμηθεύετε τὸ χρῶμα σας, δι μικρά, φυρινωτά, θυμαράκια.

* Εἰς δλον τὸν κόσμον οἱ κάμνοντες διαλέξεις διαιροῦνται εἰς ἐκείνους ποὺ ἡξεύδουν καὶ εἰς ἐκείνους ποὺ δὲν ἡξεύδουν τὶ λέγουν. Ήμεις τοὺς διαιροῦμεν εἰς τοὺς διμιούντας ἀπὸ χειρογράφου καὶ εἰς τοὺς διμιούντας ἀπεν χειρογράφου.

* Εβασανίζετο ἔνα μῆνα διὰ νὰ κάμῃ ἔνα ποίημα εἰς τὸ λακκουβάκι τοῦ σαγονιοῦ της—φωλεά τοῦ Ερωτοῖς—καὶ δταν ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ τὸ τελειώσῃ καὶ νὰ τῆς τὸ δῶσῃ . . . μέσα εἰς τὸ λακκουβάκι ἀντό, εἶχε φυτρώσεις ἔνα σπιρό.

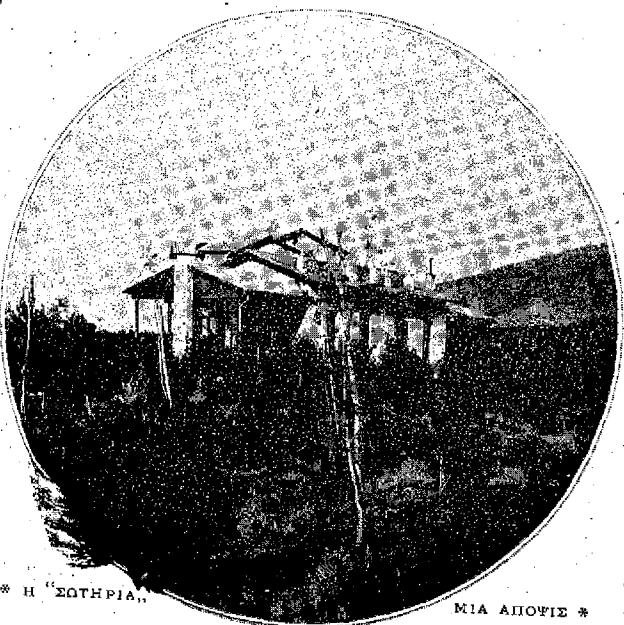
Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΩΓΛΟΥΣ

ΤΟ ΑΜΠΕΤΕΙΟΝ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΝ
ΤΗΣ "ΣΩΤΗΡΙΑΣ" * * * * *

ΜΑΚΡΑΝ ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ
ΥΨΩΝΕΤΑΙ Η "ΣΩΤΗΡΙΑ", * *
* * * * * ΤΩΝ ΦΘΙΣΙΚΩΝ

Ιδού άληθινό ενα «Μέγα έργον». Αχρηστον
ίσως σήμερον, δουν χειροκροτεῖται ως θρί-
αμβος των άνθρω-
πων ένας πολύνεκρος
άγων, δουν δι πολιτι-
σμός μετρά μὲ καράν
τὰ πτώματα τοῦ πε-
δίου τῆς μάχης κοή-
σιμον ὅμως πάντοτε,
διπος είναι κρήσιμον
καὶ φραίν καὶ μέγα
κάθε έργον ποὺ πα-
ρουσιάζει τὸν άν-
θρωπον νικήτην τοῦ
θανάτου. Καὶ είναι
νίκη τοῦ θανάτου
άληθινή, η δασις
αὐτὴ τῆς ζωῆς ποὺ
ύψωσε τὸ χέρι μιᾶς
μεγάλης φιλανθρώ-
που ἀνάμεσα εἰς τὰ
έρειπτα, αἴνα σκορπῷ
καθ' ήμέραν εἰς πό-
λεις καὶ χωριά, εἰς
μέγαρα καὶ καλύβας

ΜΙΑ ΑΠΟΦΙΣ *

η φθίσις. Οὐκίσκος χθές, μὲ τοὺς δλίγονς πρώ-
τους ἀσθενεῖς ποὺ ἔζητησαν θεραπείαν ὅπο-
τὴν στέγην του, ζγινε
πόλις σήμερον μεγά-
λη μὲ ἑκατοντάδας
ἀριθμότων, μὲ διλο-
πράσινον πευκόνα,
μὲ οἰκίας, περίπτερα,
περιουσίαν καὶ δργά-
νωσιν ποὺ θὰ ζή-
λειν τὸ τελειότερον
θεραπευτήριον τῆς
Εέρωπης.

*

Πλέον εύγλωττοι
ὅμως καὶ περισσό-
τερον ἀληθινοὶ ὅπο
τοῦ ἐπισκέπτου τὴν
κοίσιν είναι οἱ ἀριθ-
μοὶ τοὺς δποίους
παρατάσσουν φωτει-
νούς καὶ ὑπερηφά-
νους οἱ ἀπολογισμοὶ

τῆς "Σωτηρίας". Εἰς

τὰ 1905, δταν ίδρυτο η «Σωτηρία», κατώρ-
θωντε νὰ ἔχῃ 50.000 δραχμῶν περιουσίαν. Εἶναι
οίκημα μόνον, ἐτέγαζε τοὺς πρώτους ἀπο-
κλήρους τῆς Μοίρας. Ἕγοράσθησαν τὰ πρῶτα
φάρμακα, ἥλθεν δι πρῶτος ἀπολυμαντικός κλί-
βανος, καὶ τὸ χέρι τῆς ιδρυτρίας της ἔχάριζε εἰς
τὸ ξηρὸν κομμάτι τῆς ἀττικῆς γῆς τὸ πρῶτον
πεύκον. Εἶχε τὴν εύτυχίαν τῶν πρῶτων ίασεων
τότε διότι ἀπὸ τῶν πρῶτων τούς ήμερῶν κα-
τώρθωσε νὰ παραλάβῃ ἑτοιμοθανάτους ἀνθρώ-
πους καὶ νὰ τοὺς ἀποδώσῃ φειδροὺς καὶ εὐτυ-
χεῖς εἰς τὴν ζωὴν. Άπο τότε ἐπέρασαν δέκα ὅλ-
κληρα χρόνια. Δέκα χρόνια καθημερινῆς ἀόνου
ἔργασίας, κατὰ τὰ δποία οἱ μεγάλοι τοῦ φθι-
σιατρικοῦ ἀλτρουνισταὶ—αἱ Ἀθηναῖαι κυρίαι—
ἔφθαναν δεύτεροι εἰς τὸ σκοτεινὸν καὶ ὑγρὸν
δωμάτιον δποι ἐπρόλαβε καὶ ἥλθε πρώτη η φθίσις,
καὶ παρελάμβανεν ὄχορὰ καὶ ἔξηντλη-
μένα καὶ ἀσαρκα σώματα, καὶ τὰ ἔφερον ἔκει,
εἰς τὴν θερμὴν ἀγκάλην τῆς «Σωτηρίας», κοντά
εἰς τὸν μικρὸν τῆς πευκόνα, κάτω ἀπὸ τὰς
ζωγόνους ἀκτῖνας τοῦ ἀττικοῦ ἥλιου, καὶ ἔσχη-
μάτικαν τὴν πόλιν τῶν φθισικῶν, η δποία ζώ-
τότε είχε μὲ πλούτον τοὺς κατοίκους τῆς σκορ-
πίσει εἰς δλην τὴν Εέλλα.

Ο ἀπολογισμὸς τοῦ ἔτους 1913 παρουσιάζει

350 τοὺς διαβατικοὺς κατοίκους τοῦ Φθισια-
τρείου. Δεν είναι αὐτοὶ ἀτυχῶς οἱ "Ελληνες φθι-
σικοι! Θὰ ἥτο εὐτυχία μάλιστα διν ἡσαν τὸ δέ-
κατον ἥ καὶ περισσότερον ἀκόμη τοῦ ἀριθμοῦ
τῶν φθισικῶν ποὺ ζοῦν εἰς τὴν Εέλλα. Εἶναι
δμως δι τη ἡμπορεῖ καὶ πλέον ἀκόμη ἀπὸ δι τη
ἡμπορεῖ νὰ στεγάσῃ η «Σωτηρία». Εκατόν καὶ πλέον ἀπὸ αὐτοὺς ἔξηλθον, ἄλλοι ὑγιεῖς, ἄλ-
λοι μὲ προφανῆ βελτίωσιν. Η περιουσία της
φθίσαντε τὰς 400.000 δραχμάς, ἔχει πέντε κτίρια
καὶ τῶρα ὑψώνει τὸ ἔκτον. Τὸ πρῶτον ἔκεινο
πεύκον ἔχει ἀπλώσει ἑκατοντάδας ἔγγρων γύρω
του, καὶ πράσινος, δλοπράσινος πευκῶν κρύπτει
ἀπὸ τοὺς φθισικούς παρασκευαστούς την φθισικήν.
*

— Χωρὶς νὰ θέλω νὰ διαφημίσω τὸ έργον
σας, ποὺ δεῖξει τόσην διαφήμισιν, θὰ μοῦ ἐπι-
τρέψετε, Κυρία, ζειγα εἰς τὴν Σλῆμαν, η δποία
είχε τὴν καλωσόνην νὰ μὲ δδήγηση ἔνα καλο-
καιριον δρωτὸν προώ τοῦ Δεκεμβρίου εἰς τὴν «Σωτη-
ρίαν» της, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ γράψω δλον
μον τὸν θαυμασμὸν διὰ τὸ έργον σας.

— Νὰ γράψετε διὰ τὴν «Σωτηρίαν» νὰ μοῦ
δώσετε τὸν λόγον σας δμως δι δὲν θὰ γράψετε
τίποτε δι ἐμένα.

— Εχετε τὸν λόγον μου.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

* Η "ΣΩΤΗΡΙΑ",

Οι ἀσθενεῖς εὐόσιοιν εἰς τὸν ζωογόνον τῆς ἔξοχῆς ἀέρα καὶ τὸν θερμὸν
ἥλιον τὴν θεραπείαν ποὺ τοὺς ἀνείται η πόλις. Πλησίον τῶν είναι, καὶ
είναι πάντοτε σχεδόν, η κινητα Σ. Σλῆμαν καὶ διατρέξει. Σακιδέραφος.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑ

Ενθ βρέχει έω καὶ δὲ τὸ ἀνέμος συνεπάίρει τὰ τελευταῖς μένεται φύλα τῶν ἀκαπνίων, ή κυρία Αγαθαγέλου Σαυρίδου, τὸν ἐμπόριον συμβούλου τοῦ Υπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ἐτοιμάζει τὸ σαμοβάρι τῆς. Εἶναι ἔνα παλαιό καλὸ σαμοβάρι, τὸ δποτὸν ἔστειλεν δικαιούτης ἀδελφός τῆς κυρίας δταν ἔφυγε εἰς τὴν Ρωσίαν ἀφοῦ ἐκομήθη μεταξὺ μᾶς διμοέλλας καὶ ἐνός πατελοῦ διλόκηρον τὸ καλοκαρι, τοιτοιρίζει τῷρος εὐχαριστημένον ἀπὸ τὸν ρώσινάς του βγαίνει ἀπὸς τὸν ψερμός καὶ γεμίζει τὸ δραπον σαλόνι. Γρήγορος, ἐπιταλα μικρά, κομψά, κάποιον ἔνας καθρέπτης, ποὺ ἀντενεκάλη τὸ θερμότατον σῶμα τῆς καλοκαρινῆς σελήνης δταν τὸ βράδυ ἀγνοῦντας εἰς τὸ παραθύρον τοῦ τρίτου πατώματος.

Μία μεγάλη ἐλαιογραφία παρουσιάζει ἔνα πάππον ἀγονιστήν διόπτος φαίνεται διὰ τὸν ψερμόν του.

Ισχει ταῦτα τὸν εὐηγγέλη.

Καθὼς λέγει ὁ Σόλωρδος, ἀλλὰ τὸν ἐμπόριον τὸ πλούσιον.

Η κυρία Σαυρίδου εἶναι νευρωτική ἀπὸ καρδοῦ διόπτει ἔνα αἰτησυχον βλέμμα εἰς τὸ δρολόγιον τῆς θερμάστρας, διορθώνει τὰ μαλλιά τῆς ἐμπρός εἰς τὸ τραπέζι, δπον τακτοποιεῖ τὰ φλυτάνια, τὰ κουταλάκια καὶ τὰς μικρές φέτες τὸ λεμονιού εἰς ἔνα μικρόν πιατάκι.

Ολοι νομίζετε διὰ τὴν κυρία Σαυρίδου ἔχει ἔρασθαι καὶ διὰ τὸν περιμένειν. Ἐν τούτοις δὲν ἔχει. Υπαρχεινείσταν πρὸς εἴκοσι ἔξι ἔτῶν, δταν ἡτο μόλις δέκα ἔτη, μὲ τὸν κύριον Σαυρίδην, ἀνθρώπον πολλοῦ μέλλοντος, ἔμεινε πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη σύνγονος, μέχρι πρὸς δέκα δέκα πεπτον. Ή τοτορία τῆς χμαρικῆς αἰτής ἀποτίας, ητο διδει περισσοτέραν ταραχήν εἰς τὴν ενδιάσθητον ψυχήν της παρασην θὰ δεῖδαν ἐπὶ δργίων εἰς μίαν ἄλλην, ἔχει διὰς ἔξης περιποιη.

Πρωτιμάτε νὰ ονομάζω Ρόζαν τὴν ἡρωΐδα μας ἀντὶ νὰ τῆς δίδω τὸ δόνομα τοῦ συζύγου της; Αὐτὸ δὲ μᾶς τὸν ἐννημαῖει διλγώτερον, καὶ σᾶς βεβαιῶ διερχόμεθα στιγμάς, κατὰ τὰς ὅποιας εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ τὸν λησμονοῦμεν. Η Ρόζα λοιπὸν ἔλεγε εἰς τὴν καρδίαν της μίαν λεγεσμὰν ἵπτωτον μὲ περδά εἰς τὸν πίλον καὶ τριχαττα εἰς τὰς περισκελίδας ὃταν οἱ γονεῖς της τὴν ἔβιασαν νὰ ὑπανθρωπεύῃ.

Ἐνα βράδυ, ἐνθ διατέρας τῆς ἔβιαζε τὴν πασινέταν τοῦ Ναπολέοντος καὶ ἡ μητέρα της, τυλιγμένη μέσα εἰς εἴα κοκκινωπόν σαλί, ἀνεμέματις τοὺς αἰώνιους της ρεύματικούς, τῆς εγγένειας λόγος διὰ τὸ συνομέσιον αὐτό:

Μέτα δέκα λεπτά τῆς ὥρας εἰς τὸ μικρὸν σαλόνι τῆς κυρίας Υπουργοῦ, ἡ Ρόζα ἔγνωσετο μὲ τὸν ἀδελφόν της οἰκοδεσποίνης, θαῦμα δέσθαι κομφότηος, χαριτωμένης αἰθαδείας, ὑπονομεύνων ἐκφράσεων καὶ σκανδαλοποιῶν διθαλμῶν.

*

Εἰς τὴν μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης.

Ο κ. ΣΑΥΡΙΔΗΣ: Αὐτὸ εἶναι πανθωμολογημένον, τ. Υπουργέ, τὸ δόνομον μας εὗρε τὸν ἀνθρωπόν του. Γλυκὺς καὶ αὐτηρός, ξεπτειρός καὶ ἀποφασιστικός...

Η ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΩΣ ΜΙΑ ΑΝΗΣΥΧΟΣ ΣΤΙΓΜΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΝΑΤΡΕΠΕΙ ΗΡΕΜΙΑΝ 26 ΕΤΩΝ *

— Εἶναι εὐκαριοτική πρώτης τάξεως. Νέος ποὺ πῶν ἔξητησαν καὶ καὶ καὶ...

— Επειτα τί θά γίνεται; Καλόγορη;

— Εγώ σοι λέω νὰ κάνης τὸν σταυρό σου καὶ νὰ πῆς δόξα σοι διὰ Θεός!

— Υπὸ τὸ βάρος τῶν ἀκαταμαχήτων αὐτῶν ἐπιχειρήματων ἡ καρδία τῆς ἀτυχοῦς Ρόζας ἡλιώθη. Εἰς διάστημα μᾶς νυκτὸς δλοι οἱ ἵπποι αἱ διστοτάκτηταις απὸ τὰς ἐπάλεις τῆς καὶ ἐπέταξαν μᾶς δλα τὰ κυνούδονεια τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, τὰ διειρα ποὺ καθε κορίτοι κατέβαζε απὸ τὸν ἀργονῦν ἀνταναγειαν τῆς καλοκαρινῆς σελήνης δταν τὸ βράδυ ἀγνοῦντας εἰς τὸ παραθύρον τοῦ τρίτου πατώματος.

*

Απὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπέρασαν εἶκοσι δέκα διλόκηρα χρόνια, ἐντιμα καὶ σιβαρά. Ο κύριος Σαυρίδης ἐλάττευε παραφρόως τὴν κυρίαν του, καὶ ἐμίσει τὴν δημοτικήν, τὸν χρόνο καὶ τὸ ξενίστει. Το βράδυ, δταν μετὰ τὸ φαγί επρόσκειτο νὰ γίνη μικρά φιλική δεξιώσις, ἔβαιε τὴν ἁδειγκόταν του καὶ ἔλεγε τὰ ψυχρότερα λογοταίγνια ποὺ ἐλέχθησαν ποτὲ ἀπὸ ἀνθρωπον. Ο ἀλλος κόσμος δτον ἴσως τῷ μηδενί. Γέροντες ὑπάλληλοι μὲ καταπληκτικῶς ἐντιμούς κυρίας, δμαίσαι περὶ πολιτικῆς, περὶ ἐπιστοκονικῶν ἀνακαλύψεων καὶ τὰν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀνεπιυρίνης ἐπὶ τῶν ρευματισμῶν. Ετοι δημαρχές τῆς κυρίας Σαυρίδου ἔρουτιδωθη. Αν εἰς τὸ πρόσωπον διειρύλαξεν δι καὶ δρός δληγη τὴν δρόσον τῶν πρότων νεανικῶν ἔτῶν καὶ οἱ διφταλοί ποὺ διειρύλαξεν τῆς ἔλαιμπον ἀκόμη παδικήν λάμψιν, καὶ τι ἀγνωστον μέσα της είχε κυρωθῆ, είχε γηράσει, είχε ορύσει.

Αὐτὰ συνέβαιναν ἔνω προχθές εἰς τὰς 5 παρὰ τέταρτον.

Εἰς τὰς πέντε παρὰ εἰκοστέπεντα λεπτά προσκεκτήστη κ. Σαυρίδης ἡ νηαγκάδην νὰ κάμη ἐπικεφαλήν εἰς τὸν Υπουργόν του ἐποτήη μαζὶ μὲ τὴν κυρίαν του.

*

Εἰς τὴν μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης.

Ο κ. ΣΑΥΡΙΔΗΣ: Αὐτὸ εἶναι πανθωμολογημένον, τ. Υπουργέ, τὸ δόνομον μας εὗρε τὸν ἀνθρωπόν του. Γλυκὺς καὶ αὐτηρός, ξεπτειρός καὶ ἀποφασιστικός...

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Δι' ἔνα Υπουργόν τὸ πάν είναι ἡ δημόσια στηρεσία. Ο ὑπάλληλος εἶναι ὁ γενναῖος καὶ μετριόφων τροχὸς τῆς μεγάλης μηχανῆς, ἡ δποια κινεῖται καὶ δημιουργεῖ. Αν αὐτὸς λεψή, ἡ μηχανή σταματᾷ, εἴ τον δύος ὄμως ἐργάζεται κανεὶς δὲν τὸν βλέπει...

Εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν:

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΥΠΟΥΡΓΟΥ: Λυπούματι διότι η Ελλάς δὲν ἐδέκεται πασίστη καὶ διότι εἶμαι ὁ γυναικάδελφος τοῦ Υπουργοῦ ἀντὶ να είναι ἐκεῖνος γυναικάδελφος μου...

Η ΡΟΖΑ (ἀφελῶς): Γιατί;

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ Κ.Τ.Λ.: Διά νὰ μεταθέσω τὸν σύζυγόν σας

εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου...

Η ΡΟΖΑ (η δημόσια αἰσθάνεται κατόπιν ταραχῆ): Καὶ τί θὰ ἔκαταλαβαίνεται;

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ Κ.Τ.Λ.: Θά ημπορίσω νὰ σᾶς βλέπω χωρίς νὰ μὲ βλέπη.

Η ΡΟΖΑ: Εύτυχδς δη. Σαυρίδης είναι τόσον μύωφ, ώστε η μετάθεσις θὰ δηκόπος περιττός...

*

Ω δεστορέ μον λογισμός, πῶς δὲν σὲ είχα πρώτα, τὰ κάμω στὴν καρδούλα μον μά σιδερένια... πόρτα.

Λέγει τὸ λαϊκὸν δίστιχον, καὶ ἡ ωραία κυρία Ρόζα πρὶν δετοκομηθῆ τὸ βράδυ εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ συζύγου καὶ κυρίου τῆς ἀφήσει νὰ τὸ ψυχυρίσουν συχνά τὰ ἡμίκλειστά της χειλή. Διότι προγματικῶς δι αδελφός της κυρίας Υπουργοῦ, κύριος Χαρίλαος Προκοπίδης, τῆς ἔκαιμε καταπληκτήν ἐντύπωσιν.

Μου εἶναι πολὺ εὐκολόν νὰ περάσω μαζὶ σας δλοις τοὺς μαίνδρους τῶν ἀποκρύφων διαλογισμῶν τῆς καρδικῆς αἰτής πατερών μεταξύ της καρδικῆς της Ρόζας καὶ τὰ μωτικὰ τῶν μεθδῶν τοῦ Προκοπίδου, διὰ νὰ σᾶς φέρω διητούχους καὶ συγκεκινημένους μέχρι τὸν στιγμῶν αὐτῶν, δποι η οἰκοδεσποινα εἴσι τὸν χαροπόλιον της έραστην της, διὰ πρώτην φοράν. Προτιμῶ δμως νὰ σᾶς ἀνησυχήσω μόνον δταν, κομψός καὶ ἀποτινέων δλα προστάτην της ψηφιακήν, τὰ ἀρώματα, δ κύριος Προκοπίδης, πτυπά τὸ κουδούνι:

— Γκρίζι!...

Η Ρόζα δίπτει ἔνα τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸν καθρέπτην καὶ πρὸς τὴν μεγάλην ρευματούρα της. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔγραψες ἀγωνιστής θέλει πάλιν νὰ

ἀργοκινήσῃ τὸ χέρι του — ίσως διὰ τὴν δειπνο — ἀλλά πάλιν τὸν ἐμποδίζει τὸ πλαστόν.

*

— Είμαι πολὺ εὐτυχής ποὺ σᾶς βρίσκω.

— Είσθε πολὺ εὐτυχής ποὺ δὲν είναι δὲν ὁ ἀνδρας μου. Χωρίς λόγον εἶναι ζηλότυπος καὶ σᾶς δμολογώδεις μου.

— Όστε θέλετε νὰ τὴν έχετε ἀπὸ σάφεια;

— Προτιμῶ νὰ μὴ τὴν έχω καθόλου... Παίρνετε ἔνα τσάι;

— Μὲ τὴν τσαμπίδα δύο, μὲ τὸ χεράκι σας εἶναι.

— Εἴης βρέχει νερό, δὲν ἔδω κομπλιμέντα. Δὲν ἔβαρες ζηλής; Σᾶς γνωρίζω τόσο λίγο καὶ δμως...

— Καὶ δμως μὲ ζητείται μαγεύσει.

— Άλληδεια;.. Καὶ τί μού βρίσκετε;

— Σᾶς βρίσκω δλα σᾶς έχουν δλες καὶ κάπι ποὺ δὲν έχει καμπιάδα.

— Δὲν με βλέπεις;

— Σᾶς τὸ λέω, ἀλλά φορούματι δτι θὰ μᾶς ἀκούσουν.

— Δὲν είναι κανεὶς...

— Καὶ οἱ τοιχοὶ έχουν αὐτιά.. Θέλετε νὰ σᾶς τὸ επωπούλιον εἰς τὸ αὐτό;

— Οχι δά!

— Γιατί;.. Τί θὰ πάθετε;

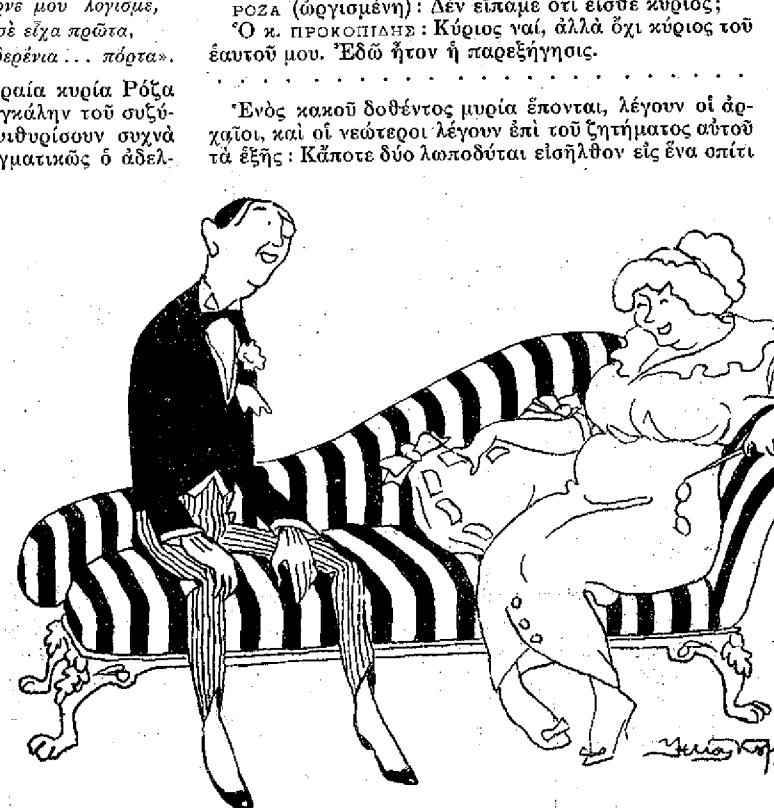
— Τίποτε.. Ξέρω πολὺ καλά δτι είσθε πάντοτε κύριος. Ορίστε πέτε το..

— (Ο κ. ΠΡΟΚΟΠΙΔΗΣ σκέβει εἰς τὸ Ράζας καὶ της λέγει τὸ μωτικόν. Κάμνει λάθος δμως καὶ της τὸ λέωνει εἰς τὸν λαιμόν. Η Ρόζα δὲν ἀκούει. Τῆς τὸ ἐπαναλαμβάνει εἰς τὸ μάγουλον καὶ τέλος φιλάνει εἰς τὰ χειλή, τὰ δποιαί την στιγμήν ἐκείνην πορφυρώνει η πλέον ἀρθραστούσαν εύδαιμονία)...

— Ο κ. ΠΡΟΚΟΠΙΔΗΣ: Κύριος ναι, ἀλλά δχι κύριος τού

εαυτού μου. Εδώ δητον ή παρεξήγησις.

— Ενδικού δοθέντος μυρία επονται, λέγουν οι ἀρχαῖοι, καὶ οι νεώτεροι λέγουν δπὶ τοῦ ζητήματος αὐτού τὰ ἔξης: Κάποτε δύο λωποδύται εἰσηλθον εἰς ἔνα σπίτι

τὴν νύκτα καὶ διαν ἔφθασαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν εὐρῆ-
καν τὸν μπουφέν ἀνοικτὸν ἐκεῖ ὑπῆρχον καρύδια καὶ
σταφίδες. — Δὲν τῷδε κανένα; . . . εἴτε δὲν εἰς τὸν
ἄλλον, ποὺν πιάσωμε δουλειά; — Τρόμε. Καὶ ἄρχισαν
συγ-σιγά ἀπὸ τῆς δευτέραν μεταμεσονήκτον ὥραν νὸ^ν
τῶνες καρύδια καὶ σταφίδες. Τὸ πρῶτον εἰς τὰς 8^½,
τοὺς συνέλαβεν ἡ ἀστυνομία ἐμπρόδος εἰς τὸν μπουφέν.

Οὐτω, τρώγοντες σταφίδες καὶ καρύδια, οἱ δύο ἑνο-
κοὶ καὶ φρέποντες δὲν εἶνας ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἄλλου
καρποῦ ἔχεις ἔχοντες ἀλλὰ ἀπεγνωμένους, ἐλησμονή-
θησαν τόρον πολύ, ἀπὸ δὲν ὁ οἰκοδεσπότης ἡνοίκε
τὴν ἔξωπλατα, δὲν τὸν ἡγνήστε κανείς, καὶ δεν τὸν
ἡγνήστε κανείς ἐπίσης διαν ἡνούγε τὴν πόρταν τοῦ κρη-
ψοῦ σαλονιοῦ τῆς συμβίσας του.

Τὸ τέ ἐπηκολούθησεν εἶναι ἀδύνατὸν νὰ περιγραφῇ
ἀπὸ κόλαμον ἀνθρώπου. Τὰ μικρὰ ἔπιπλα, τὰ ρόδα
ποὺ ἐλιποθύμουν εἰς τὰ ἀνθροδοχεῖα καὶ δὲν τίχης πάπ-
πος ἐμειναν ἄφωνοι μάρτυρες τῆς τραγικῆς σκηνῆς.
Οἱ Σαυρίδης δὲν ἦτο πλέον διανήμως ἡρεμος δημό-
σιος ὑπάλληλος· ἡτον δ. Βιστούλας. Εἰς τὴν δρόμην τὸν
συμπαρέσυρε τὸ πάν. "Εσπασε δύο πιατάκια τοῦ τρα-

γιοῦ, κατέφαγε δύλα τὰ μπισκότα, ἀναποδογύρισε μίαν
καρέκλαν καὶ ἔξεδιώξεν ὑφῆς τὸν ἀδελφὸν τῆς
κ. Υπουργοῦ.

Εἰς τὰς ἐννέα καὶ τέταρτον οἱ δύο σύζυγοι ἤσαν
μόνοι. Τὰ πάντα εἶχαν ἡσυχάσει: Μία τελευταία μυῆγα,
ὑπόλειμμα θερμῶν ἡμερῶν τοῦ καλοκαιριοῦ, ἐπετούσε
γύρω εἰς τὴν λάμπαν.

— Νὰ σοῦ πῶ λοιπόν, Δημήτρη; είσαι ἡλιθίος . . .

— Εἶσαι ἡλιθίος βέβαια, ἀφοῦ κατέστρεψες τὸ μέλ-
λον ποὺ σοῦ ἐτοίμαζα. Τί ἐσήμαινε ἀν αὐτὸς δὲ λιμο-
κοντόρος ἐνόμιζεν ὅτι θὰ μὲ καταστήσῃ; Εἶμαι ὀφελά
ἔξυντη καὶ σ' ἄγαπῶ ἀρχετέρα, διστάνε νὰ μήν πιάνωμαι
τόσο εὔκολα. Ἀλλὰ ἐπρόσειτο νὰ προστιθασθῆς. Αὐτὸς
εἶναι τὸ ζῆτημα.. Θὰ ἐγίνετο Διοικητικὸς Ἐπίτροπος
εἰς μίαν νέαν ἐπαρχίαν.

— Αὐτὰ νὰ τ' ἀφήσῃς! Εἶσαι ἐλεεινή γυναίκα...
Νὰ ἐτομασθῆς καὶ νὰ πᾶς στὸν πατέρα σου...

— Ξέρεις ὅτι ἀπέθανε...

— Τότε κάθισε. Καὶ ὅμη πρόσκειται νὰ γίνη τίποτε,
προτιμῶ νὰ διορισθῶ σὲ κανέναν νησί.

Γ. Β.

Η ΚΟΡΗ

Βαθεὶα κοιμᾶται ἡ νύχτα καὶ τ' ἀστρα φαγωντοῦν,
ἐπεινὰ τὴν κοιμᾶσσον κ' ἔκεινα τὴν ἔυπνοδην.

Βαθεὶα κοιμᾶται ἡ κόρη — μερόνυχτα πονεῖ,
κοιμᾶται καὶ ἔυπνάσσεις τὴν πρώτη μον φωνή.

Περνῶ καὶ τῆς ἀφίνω στὰ μάμα ἔτα φιλί·
τοῦ ὅπρου ἡ γλύκα φθάνει, γιὰ χάρι μον, ἀπαλή.
Περνῶ κ' ἔτα τραγοῦδη τοῦ πόρου τραγοῦδω,
κοιμᾶται καὶ ἔυπνάσσεις τὴν πρώτη μον φωνή.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΤΟ ΣΚΙΤΣΟ

— Γιατί λοιπὸν γκρίνιαζουν οἱ ἀνθρώποι μὲ
τὴ βροχή, ἐσυλλογίζετο δὲ ἀρχιτέκτων Μῆτρος
Χρυσοπέτρος, ἐνῷ ἔβαδιζε πρὸς τὴν Ρωσικὴ¹
ἔκκλησία καὶ λεπτὲς σταγόνες βροχῆς ἀρχίζαν
νὰ πέφτουν στὸ μουσάμα του. Γιατί λοιπὸν
γκρίνιαζουν οἱ ἀνθρώποι; Πῶς ἀλλοιῶς θά-
βλεπα ἐγὼ αὐτὸς τὸ πόδι;

— Καὶ τὰ μάτια του ἀκολουθοῦσαν μὰ κομψὴ²
γυναίκα ποὺ πήδησε ἀπὸ τὸ τράμ καὶ προχω-
ροῦσε λοξὰ πρὸς τὸ πεζοδρόμιο, διπλωμένη σ' ἔνα
παλτό λεπτὸ καὶ μακρύ, ποὺ ἐσφίγγετο γύρω
στὸ σῶμά της διπλωμένη τὴν φρύστα της
γιὰ τὴς λάσπες.

— Καὶ ἐκτύπησε σὰν βαρελόττο καὶ ἡ γυναίκα
ἐστράφη τρομαγμένη. Ἡταν ἀπὸ τὸν μετακι-
νούμενον ἀγώγῳ τοῦ τράμ. Στὴν ἀπότομη
στροφή της δὲ Χρυσοπέτρος τὴν εἶδε καὶ τὸ
βλέμμα της τοῦ φάνηκε γνώριμο. Ἡ βροχή³
δυνάμιασε ἔξαφνα, οἱ διαβάτες ἔτρεχαν πλᾶ στὰ
σπίτια νὰ φυλαχθοῦν καὶ ἡ γυναίκα στάθηκε
στὸ μέσον τοῦ πεζοδρομίου, κυττάσουσα δεξιά
καὶ ἀριστερά, σὰν νὰ ἥθελε νὰ ἰδῇ ποὺ ἐπερπε-
νὰ καταφύγῃ. Οἱ Χρυσοπέτρος ἐμεινει μὲ τὰ χέ-
ρια στῆς τσέπεις καὶ χαμογέλασε μὲ τὴν ἀθώα
κακεντρέκεια τοῦ ἀνθρώπου ποὺ βλέπει νὰ βρέ-
χεται ἡνας ἄλλος.

— "Αν είχα διμπρέλλα θὰ τῆς τὴν προσέφερα,
ἐσκέφθη.

— Η γυναίκα στάθηκε κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο
τοῦ μπαλκονιοῦ ἐνὸς σπιτιοῦ.

— "Αν ἥθελε νὰ μὴ βραχῆς θὰ ἐμπαίνει πάλι
στὸ τράμ, εἴπε μὲ τὸ νοῦ του. Ἀλλὰ γύρενε γιὰ
ποὺ τώχει ἡ πλώρη της.

— Εκείνη, σκυμμένη, ἐτίναζε τὸ μπονά της, ἔγα
πολὺ φτωχὸ μπονά ἀπὸ φθηνότατο πούπουλο,
καὶ δὲ Χρυσοπέτρος, ἀπορροφημένος ἀπὸ τὸ
θέαμά της ποὺ τοῦ ἐφαίνετο γόστιμο — τίποτε
δὲν τοῦ ἤταν περισσότερο ἐνδιαφέρον καὶ ποιη-
τικὸ στὴ βροχή, οὔτε τὰ δένδρα ποὺ ἀνερριπί-
ζοντο, οὔτε ἡ μουσικὴ τοῦ νεροῦ καὶ τοῦ ἀνέ-

μον, ἀπὸ τὰ νεῦρα μιᾶς γυναικάς ὀδραίας ποὺ
τὴν πάνει ἡ βροχὴ στὴ μέση τοῦ δρόμου — ἐστέ-
κετο ἀκόμη στὴ μέση τοῦ πεζοδρομίου. Κάπτοις
ἔπεσεν ἐπάνω του. Ἡταν ἔνα ζεῦγος, δίδρας
καὶ γυναίκα, ποὺ ἐσπεύδαν πρὸς τὰ ἐπάνω,
σφιγμένοι δὲν ταῖς πλάϊ στὸν πλέοντα ἀπὸ μὰ
διμπρέλλα. "Ενας καστανᾶς ἐπέρασε τρέχοντας
καὶ ἀντὸς καὶ τὰ μάτια τοῦ Χρυσοπέτρου ἐπε-
σαν ἀπάνω στὸ χέρι του ποὺ είχε περασμένο
τὸ καλάθι μὲ τὰ κάστανα. Στὸ ἀκάδαιρο δά-
κτυλο τοῦ καστανᾶ ἔλαμπε μιὰ βέρρα. "Ενα
αὐτοίνητο ἐπέρασε περιφράγμένο μὲ τὰ κρύ-
σταλλά του, μιὰ οἰκογένεια, μητέρα καὶ κορί-
τισια, ἐσπεύδαν πρὸς τὸ τράμ. Οἱ Χρυσοπέτρος,
ἀκομπιῶντας στὸν τοῦ σπιτιοῦ, ἔβλεπε
τὸν κόσμο ποὺ ἐτρεχει. Λιὸν μόνιππα ἀκόμη κα-
τέβαιναν κατάφορτα ἀπὸ ἐπιβάτες, ἔνα κορί-
τισκι μὲ κοτούδα καὶ κοντὸ φυστάνι ἐσπεύδε
πρὸς ἔνα δρομάκι της Πλάκας. "Αστραφε καὶ
ἔβροντησε. Τὸ νερὸ ἐπέφερε ποτάμι καὶ μὲ ἀναρ-
ροπίσματα τοῦ ἀνέμου, τόσο ποὺ τὰ ἀπέναντι
φανάρια ἔδιδαν μόνον μιὰ χρυσῆ θαμπή στε-
φάνη. "Η φονιὲς ἀρχίσαν νὰ τρέχουν. "Ενα
σημῆνος παιδιῶν ὀρμησαν μὲ κραυγές μπροστά
ἀπὸ τὸν Χρυσοπέτρο πρὸς τὸ μέσον τοῦ δρό-
μου, ἔξιφαντασθαν στὴ βροχή, καὶ ἔνας ἵππευς
στρατιώτης ἐπέρασε καλπάζοντας.

— Ολοι αὐτοὶ ἐπήγαιναν στὸ σπίτι τους, ἀλλοι
ζευγαρωμένοι, ἀλλοι γιὰ νὰ εὑροῦν τὴν γυναικά
τους, ἀλλοι ν' ἀποτελειώσουν τὴν δουλειά τους.
— "Ολοι ἥρχοντο ἀπὸ κάπου καὶ ἐπήγαιναν κάπου.
Ο δρόμος τους είχεν ἔνα σκοπό, ἔβροχόντο
γιατὶ ὑπῆρχεν ἡνας λόγος, ἀκόμη καὶ αὐτὸς δὲ
καστανᾶς πήγαινε στὴ γυναικά του. Αὐτὸς βρε-
χόταν ἔτσι χαζεύοντας. Δὲν πήγαινε πουθενά,
δὲν τὸν περιμένει κανείς, δὲν είχε δουλειά.

— Μ' αὐτὸς τὰς σκέψεις ἐπιλησίασε κάτω ἀπὸ
τὸ μπαλκόνι. "Η κυρία τοῦ ἔστρεψε τὰ νώτα
καὶ δὲ Χρυσοπέτρος χαμογέλασε.

— Φοβάται μὴ νομίσουν πῶς είμαστε μαζί.

Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, ἐμουρμούσιος. Τί καιρός. Μήπως θέλετε νὰ σᾶς φωνάξω κανένα ἀμάξι; εἶπεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν γυναῖκα μὲ τὸ γάντωμένο χέρι του στὸ καπέλλο.

— Μεροί. Ὁχι.

Γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ γύρισε τὸ πρόσωπό της καὶ ἐκυρτάχθησαν στὰ μάτια. Ἐμειναν ἐκτλητοὶ καὶ οἱ δύο.

— Ρεγγίνα, εἰπεν ὁ Χρυσοπέτρος ἀπλόνοντας τὸ χέρι του. Εἶσαι σύ; Ποῦ νὰ σὲ γνωρίσω, βρὲ παιδί. Τόσα χρόνια ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ.

— Μὰ μοῦ εἴχαν πῆ πῶς ἐλείπατε καὶ πῶς δὲν θὰ ξαναγρούσατε πιὰ ποτέ.

Καὶ ἀφῆσε τὸ χέρι της στῆς πλατείες παλάμες τοῦ νέου.

— Εἰμ' ἔδω ἀπὸ πολὺν καιρό. Ἀλλὰ γυρίζω δῶμας κεῖθε καὶ δὲν φαίνομαι πουνθενά. Οχιώ δόλωκήρα χρόνια εἶναι ἀπὸ τότε. Θυμάσαι;

— Στάσου νὰ ἰδῃς. Πέντε, ἔξη... ὅτων. Ἐχεις δικῆρο. Πῶς μ' ἔγγρισες; Ἐγὼ ἐπρόμαξα.

— Φαίνεσαι πῶς, ἀλλαζες, εἶσαι γυναίκα πιὰ — καὶ τί γυναίκα —, ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ δόσο σὲ βλέπω περισσότερο, τόσο μοῦ φαίνεσαι ἀπαθλαχτή μὲ τότε. Πηγαίνεις σπίτι σου; Αν θέλησης νὰ φωνάξουμε σῆνα ἀμάξι, δύως, σου εἴτα, δὲν εἶναι δύσκολο.

— Ὁχι, εὐχαριστῶ.

— Δὲν ἔρχομαι μαζί σου. Μή φοβάσαι.

— Δὲν εἶνε μ' αὐτό, ἀλλὰ δὲν πάω σπίτι μου. Αν πάψῃ ἡ βροχή σὲ πέντε λεπτά, πάει καλά.

— Πηγαίνεις ἀργότερα. Βιάζεσαι;

— Καὶ πολὺ μάλιστα.

— Τὴν καύμενη τὴν Ρεγγιούλα. Μοῦ φαίνεται πῶς εἰν' ἀπόψε ποῦ γυρίζαμε σ' αὐτὸν τοὺς δρόμους ἐστὸν κ' ἔγω, σὰν θεοπάλαβα πλάσματα. Μ' ἄγαπούσες τότε λίγο. Ἀλίθεια;

— Η Ρεγγίνα χαμογέλασε.

— Ξεψυχοῦσα κ' ἔγω γιὰ σένα, ἔξηκολούμθησε ὁ Χρυσοπέτρος. Ἀφοῦ σοῦγραφατὰ ἀκόμη καὶ στύχους. Εσύ προτιμοῦσες μιὰ πάστα πρέμα ἀπὸ σναΐραγούδι, ἀλλ' ἔγω σου ἔκανα καὶ ποιήματα. Τί γελάς;

— Μὰ εἶνε, καοῦμένε, νὰ μὴ γελάσω μὲ τὴν πάστα πρέμα ποῦ θυμιήθης; Καὶ νάζερες τί φρυγάκα ποῦ τὴν ἔχω. Θεούλη μου, γιὰ μένα βρέχεις; Ἐπρόσθετος κυπτάζουσα τὴν βροχή πρὸς τὰ φωτὰ τῶν φαγαριῶν ποῦ ἐπεφτεῖ γύρω τους σὰν σῆνας πυκνὸς, ὑγρὸς πέπλος.

— Μένεις πάντα μὲ τὴ θεία σου; Ἐρώτησε ἐκεῖνος.

— Ὁχι.

— Παντρεύτηκες λοιπόν;

— Η Ρεγγίνα, χωρὶς νὰ τὸν κυπτάξῃ, ἔκαμεν σῆνα

μορφασμὸ ποῦ ἐσήμαινε καὶ «ναι» καὶ «όχι».

— Μὲ ποιόν; ἐρώτησε ὁ Χρυσοπέτρος. Τ' εἶναι αὐτός;

— Ποιὸς «αὐτός»; ἔκαμεν ἔκεινη. Μὰ δὲν σοῦ εἴπα τίποτε.

— Κατὶ μυριζόμαται.

— Ἀφῆσε θὰ στὰ εἰπῶ ἀλλοτε.

— Εσιώπησαν. Ἐβρεχεν δόλενα καὶ περισσότερο. Ήροντες τῶν κεραμιδιῶν ἐτρέχαν ποτάμι καὶ ἀπὸ ἓνα μολυβοσωλῆνα ποῦ κατέβαινε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ ἓνα μέτρο πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν πόρτα, ἐπεφτεῖ μὲ θόρυβο στὸ πεζοδόμιο ἓνας χειμαρρος θολοῦ νεροῦ, ποῦ τοὺς ἐρράντιζε καὶ τοὺς δυό. Ἀστραφεῖς μὲ διάρκεια κ' ἐβρόντησε ἀμέσως δυνατά. Η κλεισμένη ἔξωπορτα ποῦ ἤσαν στηριγμένοι, ἐτριξε καὶ ἡ Ρεγγίνα ἔκαμε τὸ σταυρό τῆς.

— Οταν ἔρχομον, ἀρχισε νὰ μιλῇ ὁ Χρυσοπέτρος, δυγατὰ γιὰ ν' ἀκούεται στὸ θόρυβο τῆς βροχῆς, διατάντις ἔρχομον καὶ σὲ εἴδα ποῦ κατέβαινες ἀπὸ τὸ τράμι, εἴτα: Νὰ μιὰ χάριτωμένη κυρία. Ας ἥιαν, Θεέ μου, ἔκεινη ποῦ περιμένω...

— Περιμένεις ἔδω καμιά γυναίκα;

— Επεινή ποῦ περιμένω νὰ μοῦ στείλῃ ἡ μοιρά μου, ήθελα νὰ πάω. Δὲν όχυροι στῆς γυναικείς, ἀλλὰ μερικὲς στιγμὲς τυχαίνει νὰ γομίζω διποτα μέσα σ' δλεες τῆς ἀγνωστες ποῦ συναντῶ εἶναι δικῆ μου. Καὶ διτὶ φθάνει νὰ εἴπω μιὰ λέξη γιὰ ν' ὀναγγωρισθούμε. Πολλὲς φορὲς περνῶ μιὰ δόλωλη ηγετική νήστη συλλογιζόμενος τί θὰ γίνη μὲ τὴ γυναίκα ποῦ εἴδα τὸ ἀπόγευμα καὶ ἀνταλλάξαμε σῆνα στιγματίο βλέμμα.

— Αποφασίω νὰ ἐνεργήσω γιὰ νὰ τὴν πλησίσω, φαντάζομαι πῶς θὰ τὴν κάμω νὰ μ' ἐφωτευθῆ, ἀποκοινωνῶ μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τὴν κάμω δικῆ μου, ἀλλὰ τὴν ἀλληλήμέρα τὸ ἔχην δημιουργητή γιὰ τὴν καύμενη την Ρεγγιούλα.

— Επειτα μ' ἀρέσει νὰ φτιάνω πρόγραμα τοῦ γούστου μου χωρὶς παραγγελία. Εφτιασα σῆνα μυημειῶδες ἔργο — μόνο τὸ σχέδιο ἔγγοειται — «ἡ Ἑλλὰς εἰς τὸν Αἰῶνας». Ολὴ ή δόξα καὶ η περιπέτεια τοῦ παρελθόντος, καὶ διποτα μέσα στὸ παντασθῶ γιὰ τὸ μέλλον, θὰ ἐπιτελεσθῶν στὸ μάρμαρο. Σου εἴτα πῶς ἔκαμα τὸ σχέδιο. Ψέματα. Τὸ ἔχω ἀκόμη στὸ μναλό μου.

— Εσχεδίασα δύμως τὸ πρῶτο διάγραμμα ἐνὸς σανατορίου, διποτα οἱ φυτισμοὶ θὰ πειθαίνουν κατὰ ποταμάκια μαζί, ἀλλ' ἔκεινοι τὰ θέλουν οἰκονομικῶτερα, η μοῦ δείχνουν κατὶ ἀλλο γιὰ φτιάσω σῆνα δρυοῦ. Τοτε μὲ πιάνει διμήδιος καὶ τὰ σχῖσις καὶ τοὺς τὰ πετῶ στὰ μοῦτρα. Πόσα τέτοια παλατάκια καὶ βίλλες σχίσισα καὶ τὰ πέ-

Οπος εἰς τὰς μοχάς τοῦ πολέμου, καὶ τῶρα ἀκόμη, καὶς ἀνησυχητική εἰδησις, φέρεις ἐντρομα τὰ κληρη τῶν καταδετῶν, ἐμπρός εἰς τὰς Τραπέζας τοῦ Βερολίνου. Είναι ὁ πανικός. Τὸ «Κα», δύος τὸν δυνομάζουν οἱ «Ἄγγλοι».

ταξα στὸν ἀνεμο. Ξέρεις, Ρεγγίνα, ἔτσι ξεθυμιάτε γει κανείς. Νὰ καταστρέφης ἔκεινο ποῦ ξέρεις πῶς δὲ θὰ σοῦ ἐπιτρέψουν ποτὲ νὰ τὸ τελειώσῃς, εἶνε μιὰ εὐχαριστησης. Θὰ μοῦ εἰπῆς διτὶ τὰ παλάτια ποῦ καταστρέφω εἶνε δλᾶ στὸ χαρτί, δὲν στοιχίζουν τὸ καθένα παραγάδης εἰκοστάτης καὶ λεπτά. Αλλὰ τέλος πάντων αὐτὰ τὰ φθηνὰ παλάτια μοῦ εἶνε πολὺ ἀκριβά, γιατὶ εἶνε ἡ ἰδεές μου, ἡ ἐπιθυμίες μου. Επειτα μ' ἀρέσει νὰ φτιάνω πρόγραμα τοῦ γούστου μου χωρὶς παραγγελία. Εφτιασα σῆνα μυημειῶδες ἔργο — μόνο τὸ σχέδιο ἔγγοειται — «ἡ Ἑλλὰς εἰς τὸν Αἰῶνας». Ολὴ ή δόξα καὶ η περιπέτεια τοῦ παρελθόντος, καὶ διποτα μέσα στὸ παντασθῶ γιὰ τὸ μέλλον, θὰ ἐπιτελεσθῶν στὸ μάρμαρο. Σου εἴτα πῶς ἔκαμα τὸ σχέδιο. Ψέματα. Τὸ ἔχω ἀκόμη στὸ μναλό μου. Εχω σῆνα πλήθης πρόγραμμα στὸ μναλό μου. Εσχεδίασα δύμως τὸ πρῶτο διάγραμμα ἐνὸς σανατορίου, διποτα οἱ φυτισμοὶ θὰ πειθαίνουν κατὰ ποταμάκια μαζί, ἀλλ' ἔκεινοι τὰ θέλουν οἰκονομικῶτερα, η μοῦ δείχνουν κατὶ ἀλλο γιὰ φτιάσω σῆνα δρυοῦ. Τοτε μὲ πιάνει διμήδιος καὶ τὰ σχῖσις καὶ τοὺς τὰ πετῶ στὰ μοῦτρα. Πόσα τέτοια παλατάκια καὶ βίλλες σχίσισα καὶ τὰ πέ-

γορα στὸν πηλό. Τὸ πρῶτο σκίτσο τὸ ἔκαμα μόλις τὸ ἀπόγευμα καὶ αὐτὴ τῇ φορᾷ ἐλπίζω πῶς θὰ τὸ φέρω σὲ τέλος.³ Αὐτὸς εἶναι καταπληκτικό. Ἀπάνω στὸ μανσωλεῖο στὴν κορυφὴ θὰ κάθεται ἔνας ἀνθρώπος ντυμένος μὲ τὴν μόδα καὶ ἀπὸ μακριὰ θὰ φαίνεται πῶς χαμογελᾷ. Θὰ εἶνε δὲ τύπος τοῦ γλεντζέ, ἔκεινον ποὺ πινχαίνει τὸ κάθε τι στὴ ζωή του. Ἀλλά οὐα πλησίασῃ κανεὶς τὸ πρόσωπό του, θὰ φαίνεται συνεσπασμένο, γεμάτο ρυτίδες καὶ ἔκεινο ποὺ ἔδειχνε ἀπὸ μακριὰ γιὰ χαμόγελο δὲν θὰ εἴνε παρὰ ἔνας φρικαλέος μορφασμός. Ἀπὸ τὸ μισανογένειο γελέκο του θὰ φαίνεται οχισμένο τὸ στῆθος. Αὐτὸς δὲ ἀνθρώπος ἔκφραζε «τὴν ὥρα τῆς τύψεως». Καὶ κάτω στὰ πόδια τοῦ ἀνθρώπου θὰ ὑπάρχῃ ἔνα σύντριψμα σπιτιοῦ, ἔνα κουρελισμένο βιβλίο, μιὰ σπασμένη μποτίλια, ἔνα γυμνὸ σῶμα γυναικας μισοχωμένο στὴ γῆ. Γύρω θὰ ὑπάρχουν ἔνα πλῆθος συμπλέγματα, διὰ μὲ νόημα. Ἐξαφνα ἔχω ἔνα ζευγάρι νέων ἀγκαλισμένων. Η νέα θὰ φιλέται περιόργημα ἀπὸ τὸ φίλο της. Εδυτχιλα. Μόλις ταῦτα, η γυναικα, στὴ στιγμὴ ποὺ δὲνδρας ἔκεινος τὴν φιλεῖ, θὰ βρίσκῃ τὴν εὐκαιρία νὰ δίνῃ τὸ χέρι της κρυφὰ σε⁴ ἔναν ἄλλο ποὺ στέκεται ἀπὸ πίσω καὶ εἶνε ἀδράτος ἀπὸ τὸν ἄνδρα ποὺ τὴν κρατεῖ στὰ χέρια του, μολονότι τὸν βλέπει δὲ κόρμος ὅλος. Πῶς σου φαίνεται;

Μιλούσε χωρὶς νὰ τὴν βλέπῃ, καὶ τώρα ποὺ γύρισε γιὰ νὰ τὴν φωτίσῃ, τὴν εἶδε νὰ κυττάζῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ τὰ ὠραιά της μάτια ἔντρομα:

— Πῶς σου φαίνεται αὐτὴ η Ἰδέα, γιὰ τὸ «Ἄσυλον τῶν Εὐτυχισμένων».

— Δὲν ἀκούσα, τοῦ εἶπε. Εἶνε δὲ νοῦς μου ἄλλον. Μὴ μὲ παρεξηγής.

Καὶ ἔξηκολούθησε νὰ κυττάζῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ ἔξω, σκυριμένη διαρκῶς πρὸς τὸ δρόμο. Τὸ φραϊο πρόσωπάκι της τὸ είχε συσπάσει η ἀγωνία, η ἀναπνοή της τὴν διακεκομμένη καὶ τὰ χελιὰ της ἔτρεμαν σὰν νὰ πρόσπαθοῦσαν νὰ συγκρατήσουν ἔνα λυγμό. Στὸ θαμπτὸ φῶς ποὺ ἔστελλε τὸ φραϊό, ποὺ ήταν ἔνα μέτρο μπροστά τους μέσα ἀπὸ τὴν βροχή, εἶδεν δὲ Χρυσοπέτρος τὰ μάτια της δακρυσμένα. Ἐκλαίγε σιωπηλά.

— Μὰ πᾶς κάνεις ἔτοι; Τώρα θὰ πάψῃ η βροχή καὶ πηγαίνεις.

— Μπορεῖ νὰ περιμένῃ δὲ Γιάννης.

— Ποιὸς Γιάννης; Γιάννη τὸν λέν ἔκεινον;

— Ναί. Μπορεῖ νὰ περιμένῃ, καὶ ἀν δὲν μὲνδη θὰ φύγῃ. Δὲν τὸν ξέρεις ἔσυ; Αφοροῦ θέλει γιὰ νὰ φύγῃ. Μπορεῖ νὰ τὸν ενρήξῃ η βροχή καὶ νὰ περιμένῃ κάτω ἀπὸ καμμιὰ πόρτα. Πάω νὰ ίδω.

Καὶ ὠδημησε πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ γύρισε ἀμέσως

πρὸς τὴν πάροδο ποὺ φέρει πόδες τὸ Ζάππειο.

— Ρεγγίνα, τῆς ἐφώναξεν δὲ Χρυσοπέτρος τρέχοντας ἀπὸ πίσω της. Ποὺ πάξ μέσα στὸν κατακυρίους.

— Αλλά ἔκεινη ἔτρεχε. «Ενα αὐτοκίνητο τὴν ἀνάγκασε νὰ σταματήσῃ στὴ μέση τοῦ δρόμου.

— Στάσου, Ρεγγίνα, τῆς ἐφώναξε πάλι. Μὴν κάνης τρέλλες.

Ἐκείνη ἐστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ κάτω ἀπὸ μιὰ πιπεριά, κύτταξε κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου καὶ πάλι ἀρχιος νὰ τοξήῃ μέσα στὴ λάσπη πρὸς τὸν ιῆπο. Ο Χρυσοπέτρος ἀκολουθοῦσε σὰν νὰ τὴν κυνηγοῦσε. Ἀκούσθηκε η σφυρίχτρα ἐνὸς χωροφύλακος ἀπὸ κάπου ἔκει κοντά. Ἐκείνη προχώρησε καὶ εὗθεταν πρὸς τὸ κτίριο τοῦ Ζαππείου, ἀνέβηκε στὰ σκαλιά, εἶδε καὶ ξανακατέβηκε.

Ο Χρυσοπέτρος τὴν παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακριὰ. Τὸ νερὸ δέτρεχε ἀπάνω στὸ μουσαμά του. Τὰ μαλλιά του ἔσταζαν στὸ λαιμό του, τὸ τσιγάρο ποὺ κρατοῦσε, ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα του, ἀκόμη στὸ στόμα, κρεμάσθηκε ἀπὸ τὴν βροχή στὸ χεῖλός του. Τὴν εἶδε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ καρυεδάκι πρὸς τὰ δύπισσα τοῦ κτίριου, κάτω πρὸς τὸ γαλακτοπωλεῖο. Εἶδε ὅτι σταμάτησε ἔκει καὶ ἔτρεξε. Η βροχὴ εἶχε λιγοστέψει καὶ δταν ἔφθασεν ἔκει ἐψιχάλιες μόνο. Η μπόρα εἶχε περάσει. Η Ρεγγίνα ήταν μέσα ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ γαλακτοπωλείου, στηριγμένη ἀπάνω σε⁵ ἔνα πάγκο, τρέμουσα δλόκηλη. Ἐνας ἀέρας λεπτὸς τοῦ χτύπησε τὸ πρόσωπο καὶ μυρωδιά ἀπὸ σταύλο. Ήταν η ἀναλνοες καὶ η μυρωδιά τῶν ἀγελάδων ποὺ μετεκτενοῦντο καὶ ἐμουκένιζαν ἥσυχα μέσα στὸ παχνί. Εἶδε στὸ βάθος τοῦ βιοντασίου, στὸ θαυμπό φῶς, τῆς σκοτεινές καὶ δηκώδεις σιλουέττες τῶν ζώων. Αὐτὸς τὸν ἔδοσε μιὰ στιγμαία αἰσθητού γαλήνης καὶ μακαριότητος, ποὺ τοῦ αὔξησε τὸν οἶκο γιὰ τὴν καταμουσκεμένη ἔκεινη γυναικα, ποὺ οιγούσε μπροστά του σὰν ἀπὸ προμήνυμα πυρετοῦ.

— Δὲν ήταν πονθενά, τοῦ εἶπε καὶ τὰ δόντια της κτυποῦσαν ἀπὸ τὸ φίλο. Δὲν ήρθε. Αν ήταν, θὰ περιμένει μέσα ἀπὸ τὴν σκάλα τοῦ Ζαππείου, δπως εἶπαμε. Δὲν μπορεῖ νὰ δικαιολογηθῇ γιὰ τὴν βροχή. Αρχισε νὰ βρέχῃ ἀπὸ τὴν μίση. Δὲν μπορεῖ νὰ εἰπῃ διτι ἀργησα. Ηρθα ἀκριβῶς στὴν ὥρα.

Ο Χρυσοπέτρος τῆς ἐπρότεινε νὰ περάσουν στὸ διαμέρισμα ποὺ ήσαν καδίσματα. Εδίστασε στὴν ἀρχὴ καὶ ἔδεχθη ἔπειτα.

— Νὰ πάρως ἔγα γάλα ζεστό.

— Ναί στη βιαστή μου δὲν ξεφαγα. Αλλως τε ἐπρόκειτο νὰ φάμε μὲ τὸν Γιάννη.

— Είσαι βρεμένη. Πῶς θὰ μείνης ἔτοι. Τὸ πανωφόρι σου εἶνε πολὺ λεπτό.

— Τὸ μπουνᾶ μοὺ φύλλαξε τῆς πλάτες.

Τὸ φτωχὸ της μπουνᾶ ήταν καταμουσκεμένο κι αὐτό. Ήταν γύρω γύρω στὸ λαιμό της καὶ στοὺς ώμους της σὰν ἔνα βρεμένο κουρέλι.

— Αρχισα νὰ ξεστανωμαι, εἶπε ἔδω μέσα εἰνε σὰν λουτρό.

— Εφεοδαν τὸ γάλα.

— Τώρα; εἶπε η Ρεγγίνα.

— Τί τώρα; Πιε τὸ γάλα σου.

— Ο Γιάννης δὲν ήρθε. Πρέπει νὰ τὸν εύρω ἀπόψε.

— Τὸν βρίσκεις αὐριο.

— Κι ἀπόψε τι θὰ κάμω;

Τότε ἀρχισε μὲ φωνὴ συγκινημένη καὶ τοῦ εἶπε τὴν ιστορία της. «Οταν τὰ χάλασε μαζί του, τότε ἀκόμη ποὺ σπούδαξε στὸ Πολυτεχνεῖο δὲ Χρυσοπέτρος, γνώρισε τὸν Γιάννη Αθανασίου. Αγαπηθηκαν. Αὐτὴ ήταν κεντίστρα σε⁶ ἔνα ἀσπροφούχαδικο. Εμενε πάντα στὴ θεία της. Ο Γιάννης ήταν καλός, ξέρει τὴν τέχνη του, βιβλιοδέτης, δπως κανένας ἄλλος, ἀλλὰ τὸν ἔτρωγαν οἱ φίλοι. Τὰ χάλασε μὲ τὸ σπίτι του, καὶ τ' ἀδέλφια του, ἀντὶ νὰ τὸν συμμαζέψουν, τὸν κυνήγησαν. Δὲν ὑπάρχουν σήμερα ἀδέλφια στὸν κόσμο. Αν ήσαν ἀδέλφια, δὲ Γιάννης θὰ ήταν ἄλλος. Επαίζε χαρτιά. Καὶ ποιὸς δὲν παίζει χαρτιά σήμερα; Ξεμαλιζόταν μὲ τῆς γυναικες. Αὐτό, νὰ σου εἶπω, εἶχε πάγκο, τρέμουσα δλόκηλη. Ενας ἀέρας λεπτὸς τοῦ χτύπησε τὸ πρόσωπο καὶ μυρωδιά ἀπὸ σταύλο. Ήταν η ἀναλνοες καὶ η μυρωδιά τῶν ἀγελάδων ποὺ μετεκτενοῦντο καὶ ἐμουκένιζαν ἥσυχα μέσα στὸ παχνί. Εἶδε στὸ βάθος τοῦ βιοντασίου, στὸ θαυμπό φῶς, τῆς σκοτεινές καὶ δηκώδεις σιλουέττες τῶν ζώων. Αὐτὸς τὸν ἔδοσε μιὰ στιγμαία αἰσθητού γαλήνης καὶ μακαριότητος, ποὺ τοῦ αὔξησε τὸν οἶκο γιὰ τὴν καταμουσκεμένη ἔκεινη γυναικα, ποὺ οιγούσε μπροστά του σὰν ἀπὸ προμήνυμα πυρετοῦ.

— Τὸν ἔδει τοῦ πόρτα τοῦ ξυνθολείου τὴν εἶδε νὰ κάνεται στὸ σκοτάδι τῆς δόδου Θεμιστοκλέους. — Καλοτάξειδη, εἶπε μέσα του.

Βρισκόταν στὴ λάτρια του. Αλλὰ βγήκε καὶ η θεία της στὴ μέση. Ήξεραν γιὰ τὴ σχέση της μὲ τὸν Γιάννη. Καὶ μήν ήταν νὰ τὸ κρύψῃ; Γυναικα του ήταν. Καλὸ η κακό, η ὠρα τῶφρες καὶ πάει. Τὸ στεφάνι της τὸ εἶχε ὑποσχεθῆ δύμως. Κ' ἐπὶ τέλους τὴν ψυχήν της καὶ τὸ κορμί της τὰ δροῦζε. Τοῦδινε, λέει, τὰ μισὰ λεφτά της κάθε διογκάδα. Αν δὲν ἔδινε τὸν Γιάννη, ποιανοῦ θάδινε; Η θεία της τὴν ἔβγαλε σιγά-σιγά στὸ τούμπανο. Η γειτονιὰ τῶμαδε καὶ η στοίγγλα παρόγινε. Η τὸ Γιάννη, λέει, η ἐμένα; Τί νὰ ιάμω;

— Εδῶ η Ρεγγίνα ἐστέναξε. Ηπιε λίγο γάλα ἀκόμη, ἔφερε τὰ δάκτυλα στὰ βρεμένα της μαλλιά καὶ εἶπε:

— Δὲν έχει δῶ μέσα ἔνα καθρέφτη νὰ φτιασθῇ κανείς. Ποὺ λέει δὲ Γιάννης μούψησε τὸ φάροι στὰ χεῖλη, ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Είνε στὴ μέση μιὰ τραγουδόστρα, η Μαρίνα. Καὶ μήν εἶνε κι ἀνθρωπός; Μιὰ χτικάδα. Ποοχθές δύμως τὴν Πέμπτη τὰ εἶπαμε γιὰ καλά. Εφθασε τὸ πρᾶγμα στὴν ἀκρη. Εγὼ νὰ ξήσω πιὰ στῆς θείας μου

ηταν ἀδύνατο. Δὲν θέλω οὔτε τὴν καλημέρα της πιά, μού εἴπε δὲ Γιάννης. Τὸ Σάββατο τελειώνουν δύλα. Αποφασίσαμε νάρθω ἐγώ σήμερα ἀπὸ τὴ δουλειά μέ τὸ βδομαδιάτικο χωρίς νὰ πάω στὴ θεία μου καὶ νὰ συναντηθούμε ἔδω στὸ Ζάππειο γιὰ νὰ μή μας ίδη κανένας γνωστός ἀλλοι. Δὲν ήθελα νὰ μάθουν πῶς ζούμε μαζί ως ποὺ νὰ στεφανωθούμες. Επρεπε νάρχω ἀπόψη καὶ τὰ χρήματα, ἀλλὰ δὲν ἔκαμαν σήμερα πληρωμές στὸ κατάστημα. Παρακάλεσαν τὰ κορτσια νὰ περιμένουν γιὰ τὴ Δευτέρα. Ηρθα μὲ ἀδειανά τὰ χρήματα νὰ τὸν εἴδω. Αλλὰ ήρθα. Αὐτὸς εἶνε δόκο. Ο Γιάννης δύμως δὲν ήρθε, οὔτε θάρθη.

— Λοιπὸν ποὺ θὰ πάξ ἀπόψε;

— Οὔτε ξέρω. Θὰ κυττάω νὰ τὸν εύρω. Καλλίτερα νὰ πάω νὰ πέσω στὸ Φάληρο παρά νὰ ξαναγυρίσω στὴ θεία μου.

— Τὸν ἀγαπᾶς;

— Μή μ' ἔρωτας, κανύμενη. Τὸ γραφτό μου ήταν. Στεφάνι μονάχα ἀπ' αὐτὸν περιμένω. Θὰ πάω στὰ Εξάρχεια. Εκεὶ εἶνε η παρέα του.

— Πάμε λοιπόν.

— Επροχώρησαν στὴν δόδον Κηφισιάς, ἐπῆραν τὸ τράμ καὶ κατέβησαν στὴν Όμονοια.

— Τὸν ἔρωτας, κανύμενη. Θὰ πέσω στὸν περιθώριον μονάχα. Επαίσθιαν τὴν Βαγγελίστρα. Απαρέα. Κ' ἐπὶ τέλους ἔτρωγαν μὲ γυναικες θὰ τὸν συμμάζευε αὐτὴ η ίδια μὲ τὸν καιρό. Θὰ τοῦ περνοῦσε. Θὰ ξαναγύριζε στὴ λάτρια του. Αλλὰ βγήκε καὶ η θεία της στὴ μέση. Ήξεραν γιὰ τὴ σχέση της μὲ τὸν Γιάννη. Καὶ μήν ήταν. Καλὸ η κακό, η ὠρα τῶφρες καὶ πάει. Τὸ στεφάνι της τὸ εἶχε ὑποσχεθῆ δύμως. Κ' ἐπὶ τέλους τὴν ψυχήν της καὶ τὸ κορμί της τὰ δροῦζε. Τοῦδινε, λέει, τὰ μισὰ λεφτά της κάθε διογκάδα. Αν δὲν ἔδινε τὸν Γιάννη, ποιανοῦ θάδινε; Η θεία της τὴν ἔβγαλε σιγά-σιγά στὸ τούμπανο. Η γειτονιὰ τῶμαδε καὶ η στοίγγλα παρόγινε. Η τὸ Γιάννη, λέει, η ἐμένα; Τί νὰ ιάμω;

— Καλοτάξειδη, εἶπε μέσα του.

Βρισκόταν στὴ λάτρια του. Αλλὰ βγήκε καὶ τὴν θείαν της στὴ μέση. Ήξεραν γιὰ τὴ σχέση της μὲ τὸν Γιάννη. Καὶ μήν ήταν. Καλὸ η κακό, η ὠρα τῶφρες καὶ πάει. Τὸ στεφάνι της τὸ εἶχε ὑποσχεθῆ δύμως. Κ' ἐπὶ τέλους τὴν ψυχήν της καὶ τὸ κορμί της τὰ δροῦζε. Τοῦδινε, λέει, τὰ μισὰ λεφτά της κάθε διογκάδα. Αν δὲν ἔδινε τὸν Γιάννη, ποιανοῦ θάδινε; Η θεία της τὴν ἔβγαλε σιγά-σιγά στὸ τούμπανο. Η γειτονιὰ τῶμαδε καὶ η στοίγγλα παρόγινε. Η τὸ Γιάννη, λέει, η ἐμένα; Τί νὰ ιάμω;

— Εδῶ η Ρεγγίνα ἐστέναξε. Ηπιε λίγο γάλα

ἀκόμη, ἔφερε τὰ δάκτυλα στὰ βρεμένα της μαλλιά καὶ εἶπε:

— Δέν έχει δῶ μέσα ἔνα καθρέφτη νὰ φτιασθῇ κανείς. Ποὺ λέει δὲ Γιάννης μούψησε τὸ φάροι στὰ χεῖλη, ἀλλ

πρόσφυνα. Ένας φίλος του μὲ λιπήθηκε καὶ μοῦ εἶπε τὴν ἀληθεία. Μὴ χάγης τὸν καὶ δόσον, κο-
τέλλα μου. Απόφει πληρωθήσῃ, ἐπῆρε σαράντα φράγκα καὶ πάσι νὰ βοῇ κάποιαν ὅλλην. Ἐχουν φαντεροῦ. Εἴμαι στοὺς πέντε δρόμους, Μῆτος.

Δὲν θάλλῃς, φροπόν, βέβαια νὰ κυνηγήσῃς μόντον τὸν τενεκέ.

— "Εκλαψα, δὲν μπορῶ νὰ τὸ κρύψω. Μὰ οὔτε νὰ τὸν ξαγάδουν τὰ μάτια μου. Τέτοιο τέρας.

Ἐκεῖνος δὲν τῆς ἀπάντησε.

Προχωροῦσαν ἀργά πόδες τὸ ἀριστερὸν πεζο-

δρόμῳ τῆς ὁδοῦ Παγετούστημιον. Ὁ Χρυσοπέ-

τρος ἔγνοιε καὶ τὴν ἐκντάξεις ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Ἡταν ἡ παλῆτα του φύλη, ἡ πρώτη, ἐκείνη τοῦ τὸν ἔκαμε νὰ ντύσῃ ἀπάντω τῆς ὅλα τὰ παι-

δικά του ἰδανικά. Αἰσθανόταν γι' αὐτή μιὰ λιπή,

κατὶ ποῦ νιπορεῖ νὰ μὴν ἥταν ἀγάπη, ἀλλ'

ἥταν μιὰ τρυφερότης θερμή, μιὰ ἐπιθυμία νὰ

τὴν ζεστάνη, νὰ τῆς ξυπνήσῃ τοσούς τῆς παλῆς στιγμῆς ποῦ ζωογονοῦντο μέσα του καὶ τὸν ἔκα-

ναν νὰ παίρῃ στὰ σοβάρα σὰν ἔνα ἔξασιο μιο-

ραῖο τὴν συνάντησην αὐτῆς τῆς γυναίκας. Ἐπεσεν

ἔτοι στὸ χέρια τὸν μέσα στὴν κρίσιμη τῆς ὡρα.

— Ρεγγίνα, τῆς εἶπε. Θέλεις νὰ πάς στὴν θειά σου;

— Οχι, εἶπεν ἐκείνη ο βιβοτά.

Θὰ σου εἰτὼ κατὶ, μὰ μὴ σου φαγῆ ἀπό-

τομό. Ερχοσαι μαζί μου;

Καὶ ἀρχίσεις ἀμέσως νὰ τῆς μιλῇ, μὲ θερμό-

τητα, πειστικά. Ἄν ήθελε, θά βρισκοκει σ' αὐτὸν τὸ

πᾶν. Τὸ πᾶν εἶνε μιὰ λέξις, ἀλλ' ὅτι μποροῦσε

θάκαγε γι' αὐτήν. Κανένα δὲν εἶχε στὸν κόσμο

οὔτε αὐτός, οὔτε ἐκείνη. Άξενώσουν λοιπὸν

μαζὶ τὰ πουρέλια τους. Τοσος δλα αὐτὰ ποῦ

πέρασαν νὰ μὴ τὰ θυμούντο. Τοῦ ἀφεσε, τὴν

ἀγαποῦσε. Τώρα νοιώθει πῶς τὴν ἀγαποῦσε.

Ἡ ἀγάπη του ποὺ ἀρχίσει ποὺ ὀχτὼ χρόνων

ἥταν ἔνα σκίτσο σὰν ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἔκαμε τότε

θυμάσαι, Ρεγγίνα; — ποῦ πήγαινε στὸ σπίτι

του δταν ἥταν κοριτσάκι. Ἡ ἀγάπη τούς ἔμενε

ἔτοι στὴν ἀρχή, ἀτελείωτη. Τώρα δλα θὰ ἐπαρ-

ναν ἔνα τέλος.

— Εκτὸς ἀν ἀγαπᾶς αὐτὸν τὸν ἀνθρωπο.

— Μὴ μοῦ ξαναμιλήσῃς γι' αὐτόν, τοῦ ἀπάν-

τησε.

— Ερχοσαι λοιπόν; Απόψε τούλαχιστόν ποὺ

είσαι ἔτοι βρεμένη ποὺ θὰ πάξ; — Άν δὲν

σ' ἀρέσῃ, φεύγεις αὐτοί. Θὰ μπῆς ἀπόψε στὸ

σπίτι μου σὰν ἀδελφή μου. Θέλεις;

Ἐκεῖνη ἐστάθηκε.

— Αν ἔρθω, δὲν θὰ ξαναφύγω πιά. Πῶς θὰ

μπορέσω νάρθω καὶ νὰ φύγω αὐτοί. Μιὰ κο-

πέλλια κανδὼς πρέπει δὲν μπορεῖ νὰ μπαίνῃ καὶ

νὰ βγαίνῃ ἔτοι εὔκολα-εὔκολα.

— Λοιπόν;

Τὸν ἐπλησίασε, ἔβαλε τὸ χέρι τῆς στὸ μπού-

τοῦ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ποῦ εἶνε τὸ σπίτι σου;

Ἐκεῖνος ἔσφιξε χαρούμενος τὸ χέρι τῆς καὶ

ἐφώναξε ἔνα ἀμάξι ποῦ περούνεσ.

* *

— Νά, τῆς εἶπε, μόλις ἔφθασαν καὶ ἐμπήκαν στὸ σπίτι. Ἐδῶ στὸ γραφεῖο μου εἶνε ἔνας κα-

ναπτές, στὴν κρεβατοκάμαρα εἶνε ἔνα κρεβάτι. Πέσε στὸ σπίτι κρεβάτι.

— Ανοιξε μιὰ γνούλαπα καὶ τῆς ἔδειξε φοῦχα.

— Πρέπει ν' ἀλλάξῃς, τῆς εἶπε. Θὰ πάρης καμιά πούντα δπως εἶσαι. Φόρεσε ἀνδρικά. Τί νὰ γίνη.

Ἐκεῖνη ἔφερε τὸ χέρι στῆς πλάτες τῆς.

— Είμαι μούσκεμμα, εἶπε, ἀς φορέσω κι' ἀν-

δρικά.

Ο Χρυσοπέτρος πέρασε στὸ δωμάτιο καὶ τὴν

ἀφῆσε σ' ἄλλαξη. Ὁταν τοῦ φώναξε, ἐκάλιπτο

στὸ κρεβάτι τηλιγράφη σ' ἔνα παλτό του.

— Αγάπη μου, τῆς εἶπε, σ' ἀρέσει ἔδῶ μέσα;

— Εκεῖνη ἔστεναξε καὶ χαμογέλασε.

— Νά ήξερες τὶ εὐτυχία ποὺ μοῦ δίνεις ἀπόψε.

Τί ζευγάρι θὰ γίνουμε. Τί δουλειὰ δ' ἀρχίσω.

— Εργαλες ἀπὸ ἔνα συρτάρι τὰ χαρτιά του.

Σ' δλα ήσαν γραμμές ποὺ μόλις ἀπέδιδαν τῆς

χωνιάς ἐνὸς σχεδίου. Μόνον τὸ σκίτσο του «Ασύ-

λου τῶν Εὐτυχισμένων» ἥταν πιὸ συμπληρωμένο.

— Όλο γυναῖκες ἔχεις σχεδιασμένες, τοῦ εἶπε.

Τί μανία ποὺ ἔχεις μὲ τῆς γυναῖκες.

— Χωρὶς γυναῖκα δημιουργία δὲν νπάρχει.

Αὐτὸ ποὺ σου λέω εἶνε μεγάλη θεωρία, ἀλλὰ

τὸ καταλαβαίνεις ἀπάνω-πάτω.

— Αἱ νοιώθω, καῦμένε.

Καὶ ἀρχίσεις νὰ γέλῃ.

— Αὐτή ἔδω ποὺ δίνει τὸ χέρι τῆς στὸν ἄλλο,

ἐνῷ τὴν ἀγκαλιάσει ὁ ἄνδρας τῆς, εἶνε νόστιμη.

Τί κάθεσαι καὶ σκαρώνεις!

— Αρχίσεις νὰ τῆς μιλῇ, γιὰ τὸ ἔργο του. Νά,

δλα αὐτά, δταν τελείωναν, θὰ τοῦ δειναν μιὰ

θέση. Τὸ δνομά του θὰ ηκούνετο, θὰ ἔκανε κρότο,

δηγαφαφας ἢ ἐφημερίδες, ἢ πάραγγεις θὰ ηρ-

χοντο ἢ μιὰ ἀπάνω στὴν ὅλη καὶ χωρὶς περιο-

ρισμό, καὶ τότε θάβλεπες θρίαμβο. Τὸ πᾶν ἥταν

νὰ μπορέσῃ νὰ τὰ τελειώσῃ. Ως τώρα τ. ἀρχίσεις

καὶ τὸ ἀρινε στὴ μέση.

— Η Ρεγγίνα ἔπαιξε στὰ δάχτυλά της τὸ σχέ-

διο τοῦ «Ασύλου τῶν Εὐτυχισμένων». Εξαφνα,

χωρὶς νὰ τὸ πλησίασε στὸ νερό ποὺ

ἥταν πούρη φράγη καὶ πέταξε τὸ σχέδιο ποὺ ἔκανετο.

— Τί ἔκαμες; ἔφωναξε ὁ Χρυσοπέτρος.

— "Α, δυστυχία μου. Πήρε φωτιά. "Ετοι τὸ

ἐπλησίασα στὸ νερό χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

Ο Χρυσοπέτρος μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια

ἔβλεπε τὸ σκίτσο του νὰ καίεται.

— Δὲν πειράζει, εἶπε προσπαθῶντας νὰ χαμο-

γελάσῃ. Κάγκε τα. Φθάνει ποὺ εἶσαι σὺ ἔδῶ.

— Ολα θὰ ξαναγίνουν.

Καὶ ἀρχίσεις πάλι νὰ τῆς μιλῇ γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ

θὰ περερενε. Τῆς μιλούσε μιὰ δόλκητο

ώρα καὶ πούρης σιγής τηρερενε. Την έγνωσε μιὰ

κρεβατοκάμαρα εἶδε τὴν Ρεγγίνα ν' ἀπλώνησε μὲ μιὰ

κοντέρα, την ἔφιλησε ἀλαφρὰ στὸ ημιάνοικο

στόμα καὶ ἔμεινε ἀπέναντι της δρομίου καὶ τὴν

ἔκυπταξε γεμάτος εὐτυχίαν. Αὐτὸ τὸ ἔξασιο πλά-

σμα του εἶχε πέσει ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ἡταν τὸ

δῶρο ποὺ έστειλε δο Θεός, ἡ ἔνεσις της ζωῆς

ποὺ γινόταν στὴν ψηφιδερνη του. Ζωρφη, γλυ-

κειά, κρεμασμένη τώρα δλη σ' αντόν, δική του.

— Α, ήταν ίκανός νὰ τὴν κάμη αὐτή του, νὰ τὴν

αναδημιουργήσῃ τὴν διανυκτέρευσί της στὸ σπίτι του θεω-

ρούσε ἔνα παραστράτημα. Αὐτή ή νύχτα ήταν μιὰ ἀπόπειρα νὰ συμπληρώσῃ κατὶ στὴν ζωή του.

— Εμεινε καὶ αὐτὸ δτελείωτο σκίτσο καὶ μάλι-

στα χαμένο γιὰ κάντα, δπως τὸ καμένο σχε-

δίασμα του «Ασύλου τῶν Εὐτυχισμένων», ποὺ

ἥταν ἀκόμη ἡ στάχτη του στὸ πάτωμα.

— Είνε τὸ ξάφνισμα τῆς πρώτης ἐπαφῆς, ἐσκέφθηκε. Σὲ λίγο νὰ ίδης ποὺ θὰ μὲ φιλήσῃ

πρώτη αὐτή.

— Θὰ πάω ἔξω, τῆς εἶπε. Πρέπει νὰ φρον-

τίσω νὰ μᾶς φέρουν ἔδω νὰ φάμε καὶ νὰ ξυρι-

σθῶμα. Ἀν θέλης, μπορεῖς νὰ έτοιμασθῆς καὶ σύ.

— Εχεις ἀνάγκη ἀπὸ λίγα πρόγυμα. Δὲν πήρες

τίποτε μαζί σου, φτωχή μου. Νὰ είναιστε πάντες

δραχμαίς ώς τὴν ὡρα, νὰ πάρης δική σου. Βα-

λέμενον. Είναις έγνωσε: Είναις έγνωσε: Είναις έγνωσε:

— Φενύω, ἀλλὰ μὴ νομίσης πῶς δὲν θὰ συναγαγούσιω τὸ είναιστε πάνταρχο. Τὸ παίρων

ρεγγίνα.

— Επεργασε σὲ μιὰ καρέκλα σὰν πιάμα. Η Ρεγ-

γίνα έπειτα στὸν πάτωμα. Τὸ πιάμα της θεωρήθηκε

πάρα πολύ στρατηγός. Είναις έγνωσε: Είναις έγνωσε:

— Επεργασε σὲ μιὰ καρέκλα σὰν πιάμα. Η Ρεγ-

γίνα είχε φύγει. Επήγανε στὸ δρόμο της, ἀπό

τὸ διπλανό δωμάτιο, πλημμυρισμένος ἀπὸ

τὴν ζωή του. Δική του, δική του, δική τ

Οι νεαροί Σκδουτές - μετάν., οι πρόσωποι της Αγγλίας, παρέχουν καθημερινάς πολυτίμους υπηρεσίας εἰς τὸν διγλυκὸν στρατόν. * * *

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ο ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟΣ

Εκ Λονδίνου μετεδόθη τὴν παρελθοῦσαν ἔβδομάδα ή εἰδησις, διτὶ ἐπετεύχθη ἀγγλορωσική συνεννόησις διὰ τὸ ζῆτημα τῶν Στενῶν καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ πληροφορία εἶναι ἀκριβής. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἥν ή Τουρκία ἔρειφθη ἀνεπιφυλάκτως εἰς τὰς γερμανικὰς ἀγκάλας, ήτο προφανὲς διτὶ ἐξειηδένισε τὸ ἀριστον φυλακτήριόν της: τὴν ἀγγλορωσικὴν ἀντιζηλίαν διὰ τὸν Πορθμούς, ήτις ὑπῆρξεν ή λυσιτελεστέρα παθητικὴ της ἄμυνα κατὰ τῶν πεπρωμένων της. Ἡ ἀποφασιστικὴ κάθιδος της εἰς τὸν ἀγῶνα, δὲ ὀχιλρότατος ἀντιπερισπασμός, δὲν ἐδημιούργησε καὶ διὰ τὴν Αγγλίαν καὶ διὰ τὴν Ρωσίαν διὰ τῆς δράσεώς της ἐν τῇ ἀρμενικῇ μεθορίῳ καὶ ἐν τῇ Σιναϊτικῇ, ήτο φυσικὸν νὸ δῶσῃ εἰς τὴν μεγάλην Αὐτοκρατορίαν τοῦ Βορρᾶ τὴν ἀπὸ πολλοῦ ἐπιδιωκόμενην ἀφορμὴν τῆς ἐπιλύσεως τοῦ «μεγάλου ωσικοῦ ζητήματος». Ἡ ωσικὴ Κυβερνησία ἀπεφάσισε νὰ συγκεντρώῃ ἵσχυρὰς δυνάμεις παρὰ τὸ Ἀραφάτ, νὰ σαρώῃ τὸν τουρκικὸν στρατὸν τῆς Ἀρμενίας καὶ διὰ οργαδαίας προελάσσεως νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπαναλαμβάνουσα ἐξ ἀλλης ἀφετηρίας τὴν Μικρα-

σιατικὴν ἐκστρατείαν τοῦ υἱοῦ τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ. Ἄλλη ἡ ἐνέργεια αὕτη, ήτις θὰ ἐδιερούμει καὶ θὰ συνέτριβε τὴν Τουρκίαν, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διεξαχθῇ πρὶν καθορισθῇ ἡ λεία της. Τὸ Ανατολούλιον τῆς Πετρονούπολεως ἀπῆτης νὰ δρισθῶσιν ἀπὸ τοῦδε τὰ δι' αὐτὴν ἀνταλλάγματα. Ἡ Αγγλία ἐπειράθη ν' ἀποφύγῃ τὸ πικρὸν ποτήριόν τοῦ τὸ κατώρθωσεν. Ἡ προσπάθεια της, δπως διὰ τὸν ἐν Αἰγαίῳ πολυαριθμιῶν ἀντικομιτατικῶν προσφύγων ἀνατρέψῃ τὴν «Ἐνωσίν καὶ Ποδόδον» καὶ, ἐκδιώκουσα τὸν Γερμανούς, παρασύρῃ τὸν Τουρκούς εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Τριπολῆς Συνεννόησεως, διόταν δὲν ὁσικαὶ βλέψεις θὰ ἐξεμηδενίζοντο ἀριστοτεχνικῶς, δὲν ἐπέτευχε. Πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ κολοσσαίου ἐγχειρήματος ἀπῆτείτο καιρός, διτὶς δὲν ὑπῆρχε, καὶ ἴδιας κέντρον ἐνεργείας ἐν Κωνσταντινούπολει, δπερ, διὰ τῆς ἀποχωρήσεως τῆς ἀγγλικῆς ἐν αὐτῇ πρεσβείας, δὲν ὑφίστατο. Καὶ ή Ρωσία, κατανοοῦσα διτὶ τὸ πλήρωμα τῶν καιρῶν ἐπέστη καὶ διτὶ ή ἐνκαιδία ήτις παρουσίασθη δὲν θὰ ἐπανήρχετο, ἐξεβίασε τὴν συνεννόησιν ἐν ἐπεδίωκε.

Δι' αὐτῆς δὲ Εὔξεινος καθίσταται κλειστὴ ω-

σικὴ θάλασσα. Ὁλόκληρος ή παράλια τὸν ἀποτελουμένη ἐκ τῆς βροχείου Μικρᾶς Ἀσίας, ήτις εἶναι τὸ πλουσιότερον ἵσως εἰς μεταλλευτικὸν πλοῦτον τμῆμα τῆς Τουρκίας, ἐπιδικάσεται εἰς τὴν Ρωσίαν, εἰς ἥν ἐπετράπη καὶ ή παρὰ τὸν Βόσπορον ἐγκατάστασις. Ἡ ἐκβολὴ τοῦ Βοσπορικοῦ στενοῦ ἀναγνωρίζεται ωσική, ἐπιτρέπεται δὲ ή ὀχύρωσίς της καὶ ή κατασκευὴ ωσικῶν φρουρῶν ἐπ' αὐτῆς. Ἡ Κωνσταντινούπολις κηρύσσεται ἐλευθέρα πόλις, μεθ' ὅλης τῆς περιοχῆς της καὶ τοῦ Ἐλλησποντιακοῦ Πόρθμοῦ. Ἡ Ἀγγλία θὰ καταλάβῃ τὴν Ἰμβρον, δπως κυριαρχῇ τοῦ Ἐλλησπόντου, ἀποκλείουσα, ἐν ἀνάγκῃ, ἐν αὐτῷ τὴν Μοσχοβιτικὴν πρὸς τὸ Αἴγαλον ἐξόριησιν. Βεβαιοῦται διτὶ ἀνεγνωρίσμη καὶ Μικρασιατικὴ Ἑλληνικὴ ζώνη, περιλαμβάνουσα τὴν μακρὰν ἀκτὴν, ήτις ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ Σιγείου μέχρι τοῦ κόλπου τῆς Ἀτταλείας καὶ ήτις θὰ ἐπιδικασθῇ εἰς τὴν Ἐλλάδα, ἀντὶ ἐδήλωτος τῆς οὐδετερότητος.

Ἄλι πληροφορίαι αὖται μεταδίδονται ἐκ πηγῶν τοιούτου κύρους, ὥστε ἐπιβάλλεται ἀνεπιφύλακτος πίστις ἐπ' αὐτάς. Ἄλλα δὲν συνεπάγονται τὸ συμπέρασμα, διτὶ εὐρισκόμεθα πρὸ τῆς δριστικῆς λύσεως τοῦ Ἀνατολικοῦ προβλήματος. Ἡ Τουρκία ενδέθη πρὸ κρίσεων ἐξίσου σοβαρῶν, δπον ἐκείνη ἦν διέρχεται σήμερον. Δὲν ἦτο κρείσσων ή θέσις της κατὰ τὸ 1829, δπερ οἱ Ρῶσοι ενδιόκοντο εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ ἀπέσπων παρ' αὐτῆς τὴν «Σύμβασιν τῶν Στενῶν», δι' ής δὲ Σουλτανὸς ἀνελάμβανε τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀνοίξῃ τὸν Πορθμούς, νὰ κρημνίσῃ τὰ φρούρια τῆς ἀριστερᾶς ὅχμης τοῦ Δουνάβεως καὶ ν' ἀποτίσῃ ἀπο-

ξημίων, ήτις καθίστα τὴν χώραν τοῦ αἰωνίως ὑποτελῆ εἰς τὴν Πετρούπολιν. Δὲν ἦτο κρείσσων ή θέσις της κατὰ τὸ 1833, διτὲ δὲ Μαχμούτ, προσπαθῶν νὰ σωθῇ ἐκ τῆς κεραυνοβόλου προελάσσεως τοῦ Ἰβρωνή καὶ τῶν Αἴγυπτιῶν τοῦ πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εὔρισκε φάρμακον χειρὸν τοῦ νοσήματος, διὰ τῆς προσκλήσεως τῶν Ρώσων εἰς τὸν Βόσπορον, μεθ' ὃν ὑπερχεώθη νὰ συγμολογήσῃ τὴν Συνθήκην τοῦ Χουγκαλὸ Ισκελεσσοῦ. Τὴν αὐτὴν δοκιμασίαν διῆλθεν ή περιπτειώδης Αὐτοκρατορία καὶ κατὰ τὸ 1840, διτε οἱ Αἴγυπτοι εἴθεδισαν καὶ πάλιν κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀναχαιτισθέντες τὴν φρούραν ταῦτην ὑπὸ τῆς

Ἀγγλίας τὰς αὐτὰς ἀγωνίας ἐδοκίμασε καὶ κατὰ τὸ 1878, διτε αἱ στρατιαὶ τοῦ Μ. Δουκὸς Νικολάου ἐστρατοπέδενον εἰς τὸ Αγιον Στέφανον, εἰς τὰ πρόσθια τῆς Κωνσταντινούπολεως, καὶ διτε οἱ ἐδήλους εἰς τοὺς ξένους πρεσβευτάς: «Γενιηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, ἀφοῦ συγκατένευσεν δπως δ. Μ. Δούξ ἀνυψώσῃ ἐπὶ τῆς Αγίας Σοφίας τὸν Σταυρόν!» Ἔν τούτοις, πᾶσαι αἱ φροβεραὶ αὗται κρίσεις ἀπεσοβήθησαν καὶ ἀντὶ ή Τουρκία ήτο ικανὴ νὰ δογανωθῇ ποινωνικῶς, διότι τὸ κύριον τῆς νόσημα εἶναι οὐχί, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ ξένοι συγγραφεῖς, ή οἰκτρά της δογάνωντος δώσιμοια τῶν ποινωνικῶν δωρεάν, ἀλλ' ή ἀδυναμία τῶν μουσουλμανικῶν διάδον τῆς δπως ἀποτελέσωσι κοινωνικὴν δογάνωσιν, κατὰ τὴν νεωτερούν ἐκδοχὴν τοῦ δριστικοῦ, διτε η στιγμὴν τῆς Αὐτοκρατορίαν τοῦ Οσμάν, ἐν τὸν ἀλλεπαλλήλων τούτων συμφορῶν; Οὐχὶ βεβαίως ή force d'inertie, ή ανακηρύσσει ή ή Ρενέ Πισών, ὃς τὸ μοναδικὸν

MARIA ADELAIΣ

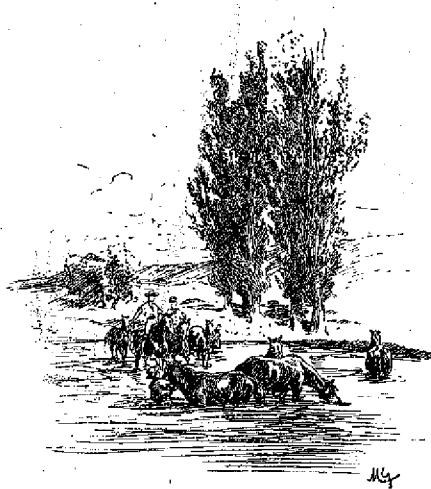
Η Μεγάλη Δούκισσα τοῦ Λουξεμβούργου.

της περίστατον. Αρκεῖ νὰ φύωμεν πρόχειρον βλέμμα ἐπὶ τοῦ χάρτου, δπως ἔξαριθμώσωμεν δτὶ ἡ Τουρκία εἶναι κυρία γεωγραφικῶν σημείων, ἔξιστον ἀναγκαίων εἰς τὴν οἰκονομικήν ζωὴν πασῶν τῶν Μ. Δυνάμεων. Ἀλλ' διαμελισμός τῆς, καὶ ἀν ἔτι σύντελεῖτο κατὰ τρόπον τοιούτον, ὅστε οὐδεμία τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων ν' ἀδικηθῇ ἐκ τῆς διανομῆς, οὐσιαστικῶς θὰ κατέληγεν εἰς τὸ αὐτὸ διποτέλεσμα: Θὰ ἔγκαδίστα τὴν Ρωσίαν ὡς μοναδικὸν αἴτηνόμον τῆς.

Οταν δὲ λόρδος Οὐέλλιγκτων, διερίφημος «Σιδηροῦς Δούξ», ἡρωτήθη διατί τὰ Δαρδανέλλια πρέπει νὰ παραμείνωσι κλειστά, ἀπήντησεν ἐπιγραμματικῶτατα: «Διότι οἱ Ρῶσοι εἶναι πολὺ πλησίον καὶ ἡμεῖς πολὺ μακράν». Ἀληθῶς, ή Ρωσία, ενδισκούμενη ἔγγυτατα τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν Πορθμῶν, θὰ ἥδυνατο νὰ προβῇ εἰς τὴν κατάληψίν των δι' ἀπροσδοκήτου πραξικοπήματος, ποὺν οἱ Ἀγγλοι σκεφθῶσι καὶ νὰ ἐπέμβωσι. Τὸν αὐτὸν κίνδυνον θὰ ἐδημιουργεῖ καὶ διὰ τὰ ὅλα εὐρωπαϊκὰ κράτη ἡ ἐγκατάστασίς των ἐν τῇ τουρκικῇ λείᾳ των. Ποία εὐρωπαϊκὴ Δύναμις θὰ ἥδυνατο νὰ περιφρουρήσῃ Μικρασιατικὴν κτήσιν

τῆς ἀπὸ ρωσικῆς ἐπιθέσεως, ὅταν αὐτὴ μὲν δὰ ενδισκηται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διεσχίγῃ «ἀποκιακὸν πόλεμον», δῶς ἔκεινον δὲν διέστη ἡ Ἀγγλία ἐν ταῖς Ὁλλανδικαῖς Δημοκρατίαις τῆς Ν. Ἀφρικῆς, ἡ δὲ Ρωσία δὲν ἔχει ἡ νὰ καταλύσῃ τὴν γῆν, ἣν ἔποφθαλμα, ἀκόπως δὲ τῶν φαλαγγῶν της, ἀφοῦ ή Μικρὰ. Αօίσα οὐδὲν ὅλο εἶναι ἡ ἀπλὴ προέκτασις τῆς ἀρμενικῆς μεθορίου της, ἐξ ἣς δύναται νὰ διαχυθῇ καὶ πρὸς τὴν Κωνσταντινουπόλιν καὶ πρὸς τὴν Βαγδάτην καὶ πρὸς τὰ Ἀδσαν; Οἱ φόροι οὗτοι συνετέλεσαν δπως ἡ Εὐρωπή ἐπιδιώῃ μετὰ πλειοτέρους ξήλου τὴν διατήρησιν τῆς Τουρκίας ἢ τὴν διάλυσιν τῆς πρὸς τὸν δρέπον. Ἡννότε δτι, ἐκδίουσα τὴν καταδικαστικήν της κατ' αὐτῆς ἀπόφασιν, οὐδὲν ὅλο ἔφαττεν ἡ νὰ συνεργάζηται πρὸς νέαν τῆς Ρωσίας ἐπέκτασιν. Ἀλλ' η κατάστασις ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης παρέμεινεν ἀμετάβλητος. Τὰ αἵτια, ἀτινα ἀπεράκριναν τοσάκις ἀπὸ τῆς Τουρκίας τὸν θάνατον, ὑφίστανται πάντοτε. Τίς μᾶς βεβαιοῖ δτι δὲν δὰ ματαιώσωσιν ἀπαξ ἔτι τὴν πράγματοποίησιν τοῦ φωσικοῦ δνείρου, οἰαιδήποτε καὶ ἀν εἶναι αἱ ἀλλοιώσεις, ἃς θὰ ἐπιφέρῃ ἀναποφεύκτως εἰς τὸ τουρκικὸν κάθεστῶς ὁ πόλεμος;

POLITICUS

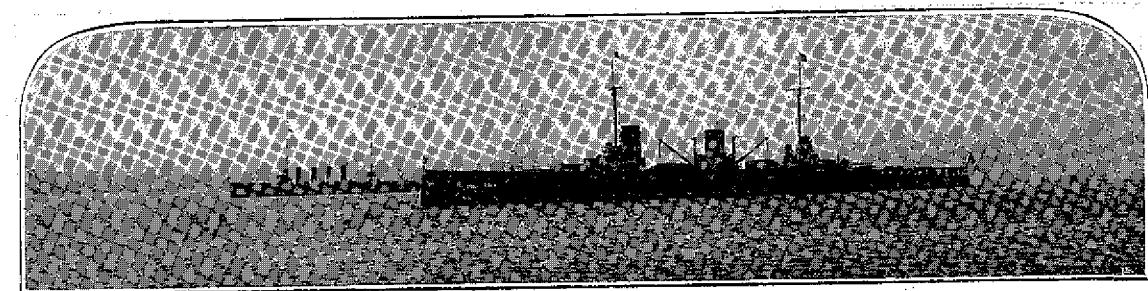

ΣΤΕΚΚΕΤΙ

ΤΟ ΟΡΓΑΝΕΤΤΟ

Ἐγα δρογανέττο παλκοντας τὸ δρόμο μας διαβαίνει. Αροιξα τὸ παράθυρο καὶ ἔφάνη ἡ βραδυάν καὶ μεσ' στὴν καμαρούλα μου ἀπὸ τὸν κάμπονς μὰ ἀνοιξιάτικη πνοὴ γεμάτη μυρωδιά. Ιμπαίνει,

Δὲν ἔσρω γιατὶ τρέμουντε τὰ γόνατά μου πάλι δὲν ἔσρω γιατὶ δάκρυνται παχρά. Νά, γέρων εἰς τὸ χέρι μου ἐπάρω τὸ κεφάλι καὶ σένα συλλογίζομαι ποῦ βρίσκονται μαρωνά...

ΤΟ "ΓΚΑΙΜΠΕΝ," ΚΑΙ ΤΟ "ΜΠΡΕΣΛΑΟΥ,"

KNOΥΤ ΑΜΣΟΥΜ

Α Λ Η Τ Ε Ι Α

ΔΙΗΓΗΜΑ

* Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον τεύχος *

«Ἄλλα φρονιμώτερο δὲν εἶνε βέβαια νὰ γυρίσῃ παντὶς στῆς ταβέρνες καὶ νὰ πάη τὸν παρδᾶ.»

«Παρετήρησε πῶς πίνω;» εἶπεν δ Γέες. «Πίνω μισό ποτῆρι, δταν σὺ πάης μὲ διπλὸ ποτῆρι. Αἰσοίως.»

«Γιαὶ πρᾶγμα ηθελες νὰ μοῦ μαλήσῃς;» έρωτησα.

«Κ' θυτερα δὲν θὰ ξανα τὸ σχέδιον, ποῦ ἔχω τιώρα στὸ κεφάλι μου, δὲν δὲν ἐπηγάναμε στῆς ταβέρνες,» έξηπολούθησεν δ Γέες.

«Τί είδος σχέδιον;»

«Ο μίστερος Όρτ καὶ ή μίστις Όρτ εταξιδεύαν σήμερα στὸ Σικάγο,» εἶπεν δ Γέες.

«Ἔ;»

«Κ' ἐν τῷ μεταξὺ δ τζάρτες θὰ διευθύνῃ τὴν Τράπεζα.»

«Καλά, τὸ ἀκούσα.»

«Ο Τζάρτες εἶνε δ ἀδελφὸς τοῦ μίστερο Όρτ, παθὼς ζμαθα.»

«Α, ἄ.»

«Άλλ' δ τζάρτες εἶνε περιβόλτος μπενρῆς.»

«Οι αὐτὰ τὰ ζέρω τάχα, Γέες. Τί φλυαρεῖς λοιπόν!»

«Ο Γέες ἔξεφράσθη πομμάνι σαφέστερον καὶ ἐνόησα, δτι ηθελε — μὲ λίγα λόγια — αὐτὴν τὴν νύχτα ἡ τὴν ἄλλην νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Τράπεζα.»

«Ἐπορεύεται τὸν ἔβοηθούσα.»

«Δὲν τολμῶ νὰ τὸ κάμη αὐτό,» ηταν ἡ ἀπάντησις μου.

«Τότε θὰ πάρω μαξὶ τὸν Ωντλεύ.»

«Κι αὐτὸ δὲν μοῦ ἀρεξε καὶ είτα:

«Τέτοιο πρᾶγμα δὲν τὸ ξαμα ποτὲ ἀκόμα. Εἶνε τόσον ἐπικτύνυον. Άλλ' ἀν θέλης νὰ μὲ μάθης...»

«Κτύδυνος δὲν ὑπάρχει», εἶπεν δ Γέες. «Οταν ἀρχίσῃ δ τζάρτες νὰ πάη, δὲλα τὰ ὅλα εἶνε μικροδούλεις, ἐπειθεώρησα καλὰ τὸ σπίτι.»

Κι δ Γέες μοῦ ἔδειξε πρῶτα ἔνα ποιόν, ποῦ ἐποιόνις μέταλλα, καὶ ὑστερα μὰ θαυμασία τανάλια, ποῦ ἔπιανε τὴς βίδες. Αὶ κόψεις ηταν λεπταὶ σὺν ξυραφιό.

«Κ' θυτερα,» ηρώτησα, «τὰ κατόπιν;»

«Τὰ κατόπιν ἀπέχοντ τόσον», ἀπήντησεν δ Γέες. «Ο μίστερος Όρτ χρειάζεται τρεῖς μέρες νὰ πάη καὶ τρεῖς μέρες νὰ γυρίσῃ, ποῦ μᾶς κάροντ εξ θὰ μείνῃ εἰς τὸ Σικάγο τεσσαρες μέρες καὶ ἐν δλῷ μᾶς κάροντ δέκα.» Κι δ Γέες προσέθεσεν: «Άλλως δὲν ᔁχω στὸ νοῦ μον ν' ἀδεύάσω ἐντελῶς τὴν Τράπεζα. Ο, ς χρειάζεσαι γιὰ τὸ κορίτο εἶνε καλὸ ςηματικὸν ποσὸν νὰ τὸ ξῆς ὡς βάσιν ἔπειτα μπορεῖς νὰ κάμης περισσότερες οἰκονομίες.»

«Ἐγνώσαμε μεριμνὲς δρες σὰν κοπρόσκυλα, τὰ μαγαζιά τὰ κλείσαν καὶ δ δρόμος ἔξωρχευσε μίαν στημάτη ἀπὸ ἀνθρώπους, ποῦ είχαν τελειώσει τὴν ἡμεροσίαν δουλεά των. Μονάχα τὰ καπηλειὰ ησαν ἀκόμη ἀνοιχτά, ἐν δσῳ ησαν πελάται δ αὐτά.

«Τώρα ς χρειάζεμεθα νὰ βροῦμε τὸν Τζάρτες καὶ νὰ δοῦμε τὸ τι θὰ κάμη», εἶπεν δ Γέες.

Κ' ἔγνωσαμεν ἀπὸ καπηλειὸ σὲ καπηλειὸ καὶ πλαμεν οὐδικον καὶ μπόρα, δὲλα μεταξὺ τῶν πελατῶν δὲν ενδήκαμε κανένα, ποῦ μποροῦσε

Τό ταχυδρομεῖον ἔφθασεν!... «Ἐπειτα ἀπὸ τὴν μεγάλην μάχην, ποῦ ἐκσύριπτος τὸν θάνατον, θερμοὶ ἀκόμη ἀπὸ τὸν ὄγωνα, σπεύδουν οἱ Ἀγγλοί πρὸς τὸν ἀγαπημένον σάκκον, παῦ δέρεται τὴν ἀνησυχίαν τῆς μητέρας, τὰ φυλλάτα τῆς ἀροτρώνιας τική, τὰς εὐχὰς τὸν κόσμον τῶν γυναικῶν καὶ συγγενῶν ποὺ εἶναι μακρὰ εἰς τὸ χωριό καὶ εἰς τὴν πόλιν καὶ περιμένουν μὲν γκωνίαν τῶν γυρισμῶν τοῦ ἀγαπημένου.

νὰ ἥταν δὲ Τζώρτζ. Καὶ καταλήξαμε πάλιν εἰς τὸ πρῶτον καπηλεῖο. Ἐκεῖ συναντήσαμεν τὸν Τζώρτζ.

VI

«Ο Τζώρτζ εἶχε καλοκαθίσει ἐκεῖ πολλές ὁφές καὶ δὲν εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι του γι' ἀστεῖα τὸ εἶχε πῆ δὲν ήταν, δταν ἥρθεν. Ἀλλ' δύως ἥταν μιὰ τύσσον ὠδαία φθινοπωρινὴ μέρα, προσέθετε καπότιν, καὶ τὸ ἴδιο ἔκανε ποὺ θὰ περιοῦνται διλύγηντα φραγ.»

«Το κοντός, γεμάτος ἀνδρας, σαράντα χρόνων τὸ διηγώτερον, μὲ ἑκτήκτυπως φυλήδονον βλέμμα. «Το κομψά ντυμένος καὶ τὰ χέρια του ἡσαν λευκά, διότι ἐπάθησε πονάκα καὶ ἔγραφε, λέγε μᾶς ἐπόσσεξε διόλου.»

«Ποτέσσεις δὲν τὴν γερά ἀπὸ τὸν δρόμον εἰσῆρχοντο ἀνδρες, οἱ δποῖοι τοῦ ἥσαν γυναιτοί καὶ μαζί των ἐπεργοῦντο τὴν φραδυά τον εἴθυμα. «Ολοὶ τοῦ ἐφέροντο μὲ μεγάλην ἐνγένειαν.

«Όταν δὲ οἱ Γερμανοί ἐπέλησαν στὸ τραπέζαν καὶ τὸν ἐποσκάλεσε νὰ πιῇ μαζί του, ἀπήντησεν δὲ Τζώρτζ ἀργητικά, διότι ἦτο βέβαια μεγάλος ἀν-

τος ἐπέρασαν μερικὲς ὁφες.

«Τώρα πάμε στον Κοργοναΐ», εἶπεν δὲ Τζώρτζ. «Ο Κοργοναΐ ἥταν δὲ ιδιοτήτης ἀλλῆς ταβέρνας.

«Ἐκλειστεν», εἶπεν δὲ ταβερνάρχης.

«Τότε ἀς τοῦ σπάσωμε τὴν πόρτα», εἶπεν δὲ Τζώρτζ. «Ἐλάτε, πάδιά.

«Ο Γερς ἡ ἕγω ἐμείναμε πίσω, δσάν νὰ ἐκάναμε τὸν υπερόχαρον τὸν ἀνοιλονθίσωμεν.

«Σεῖς οἱ δυὸς δὲν θέλετε ράρθητε μαζί;» εἶπεν δὲ Τζώρτζ. «Σάς προσπαλῶ.

Καὶ ἐδέησε νὰ πεισθῶμεν.

«Ο Κοργοναΐ δὲν εἶχε πλείσιο ἀκόμη καὶ ἐκεῖ ἡπο μία εὐθυμη συντρόφια καὶ δὲ Τζώρτζ καὶ οἱ δικοὶ του ἔγιναν εὐχαριστώς δειπτοί. «Ο Γερς δὲν ἥθελε γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ μένα νὰ μείνῃ ἐντελῶς ἀφανῆς καὶ ἀρχιος τὰ σφυρίζῃ σὰν καλλιτέχνης καὶ ἐπεδοκιμάσθη πολὺ.

«Σφυρίζει διαβολεμένα καλά!» εἶπαν δλοι.

«Εμείναμεν ἐκεῖ δυὸς ὁφες καὶ ἥπιαμε δινατά ποτὰ εἰς ἀφθονη ποσότητα. Επιτά διαρκῶς μισά ποτήρια, δπως μὲν εἶχε μάθει δὲ Τζές, καὶ δὲν

μὲ ἐπείραξε τὸ ποτὸ διόλον, διότι ἀγωνιοῦσα πολὺ, διὰ τὰ πράγματα, ποῦ ἔμελλον νὰ συμβοῦν.

«Ο Τζώρτζ ἐπίκρωσε τὸ χρεωστοῦσε καὶ εἶπε: «Τώρα θὰ πάω στὰ πορίσια. Καληγύρτα, παδιά. Πρέπει νὰ πάω νὰ πάρω καὶ ἄλλα λεπτά.»

«Αλλ' ἔχεις ἔνα σωρὸ χρήματα ἐπάνω σου», τοῦ ἀπήντησαν.

«Δεν φθάρονται», εἶπεν δὲ Τζώρτζ.

«Διηνθύνθη τριπλέσιας πρὸς τὴν θύραν.

«Ἀπόγει ἡ Τράπεζα θὰ φιωχήνη κατὰ λίγα τάλληρα», εἶπαν οἱ νέοι.

«Ἐτοι φαίνεται», ἀπήντησεν δὲ Τζές γοργά καὶ ἐξηκολούθησε: «Σεύσει νὰ ξοδεύῃ τὸν παρα τὸν αριστοτεχνικά.

«Αλλ' ἐπειδὴ κακεὶς δὲν ἥθελε νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν Γερς, δὲν δποῖος ἡπο καὶ ἔμεινεν δλήτης, ὑπεχώρησαν δλοι ἀπὸ μάς.

«Ο Γερς μετέβη εἰς τὸ τραπέζι των ἀπέναντι καὶ ἥρωτησε τὸν καθένα χωριστὰ τί ἥθελε νὰ πιῇ, ἀλλ' ὅλοι εἶπαν: «Οχι, εὐχαριστῶ, δὲν ἥθελαν νὰ ποιην πλέον τίποτε.»

Εις τὸ Μπαϊργκεν τῆς Ολλανδίας πολλαὶ πλατεῖαι ἔχουν μεταβληθῆ εἰς πρόσχεια μαγειρεῖα καὶ συσστία, δπου κατορθώνουν νὰ εὔρουν ἔνα κομμάτι ψωμού καὶ μιαν σούσκαν τὰ πλήση τῶν Βέλγων προσφύγων.

Η διάλεξεις τῆς κ. Καζαντζάκη, ἐνῷ εἰς κάθε εύνοια μούμενον τόπον ὁ ἀπηχόλει τὸ πολὺν τοὺς φρενολόγους, κατώρθωσε νάπασχολήσῃ τὸ φιλολογοῦν κοινὸν ἐπὶ ἓν σχεδὸν μῆνα. Αἱ ἐφημερίδες τῆς ἀφιέρωσαν στήλας κρίσεων, σ' Νουμάς δημιαύρωτος τῆς ἔχαριστεν ἔνα πτύχαμα, καὶ οὐδέγον ἀκόμη θάλ. ἔγραφαν καὶ τὰ «Παναθήναια». διὰ τὴν διάλεξίν της. Εὔτυχῶς εἰς μὲν τὰ προτύπουμενα μᾶς ἔλειψεν ὁ χῶρος, διὰ δὲ τὸ σημερινὸν εἶναι ἀργά.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀλλων, εἰς τὰ δύοια ἐκσημοτό-
μησεν ἡ δυμάκηται, εἶναι καὶ ἡ ὄνομασία τῶν λο-
γίων. Ή κυρία Καζαντζάκη λέγει: «Πρωτιμῶ τὸν Νιφ-
άνα, διαβάξω τὸν Πολέμου, συναπάξω τὸν Πάλαμα». Οὕτω,
ἐνῷ δηλ. ἡ Ἐλλής ἀγωνίζεται γὰρ ἐξέλθυ ἐκ τῆς
οὐδετερότητος, οἱ «Ἐλλήνες λόγιοι, χάρις εἰς μίαν διά-
λεξιν, εἰσῆλθον ἀντιστρεπτεῖ.

Mία ἀδικοισία: Τα «Παναθήναια» ἔζητησαν ἀπό τὸν συνεργάτην των κ. Γρ. Σενόπουλον ἑνα διήγημα. Καὶ δὲ κ. Σενόπουλος ἀπήγνησεν εἰς τὸν Διεύθυντήν των ἐπὶ ἐπιστολικοῦ δελταοίου:

Ἐνύγγωμην ποῦ δὲν σᾶς ἀπήντησα ἀμέσως, ἀλλὰ εἴμαι τώρα πεσθένος μὲ τὰ μοῦτρα (Δῆν δὲν τά φάω καὶ ὄλλα) εἰς ἔνα δράμα ποῦ γράφω γιὰ τὴν Κυβέλην. Θά σας καμια πάλιν να γελάσετε, (δεν είπατε ότι εἰς τὰ δράματά μου γελάτε; . . .) Ἔπειδη ὅμως οἱ ἄλλοι κλαίνε, πρέπει νά τὸ γράψω καὶ αὐτό.

ГРНГ. ΕΕΝΟΠΟΥΔΟΣ

“Ας χαροῦν λοιπὸν οἱ θεατρόφιλοι. Τὰ «Παναδήναια» δύμως ἐκ προκαταβολῆς κλαίουν. . . τὸ διήγημα, τὸ δόποιον ἐπνιγεῖ πρός καιρὸν τὸ δρᾶμα τῆς Κυβέλης,

Παράδοξα: Δὲν ἐπαύθη κανεὶς Ὑπουργὸς κατὰ τὸ παρελθόν δεκαπενθήμεον.

SEATRON

Τὸ θέατρον δεκαπενθημέρου, σχεδὸν ὑπὸ τῷ μηδέν. Μερικαὶ παρωτάσιες εἰς τὸ Δημοτικόν, τέλος παραστάσεων· εἰς τὸ Βασιλικόν Θέατρον μετὰ τὴν μοναδικοῦ ἐνδιαιρέοντος παράστασιν μιᾶς διασκευῆς ἀγγλικοῦ ἔργουν ὑπὸ τοῦ καλλιτέχνου Ποίγκηπος, τῆς Α.Β.Υ. τοῦ

Νικολάου. Η Κα Θεοδωρίδην και ή Δινή Κοτοπούλη διήλθον μπό την πόλιν μας, ώς διαβατικά και χ' εσταμάτησαν εις τη θέσην της μας άλιγας μιούς έσπερας, η μία με δίλιγας δραματικάς παραστάσεις, η άλλη με τὸν θρησκον τῆς Ματίνας και τοῦ Τζωρτζού τὸ παράπονον. "Επειτα τὰ πάντα ἐπανῆλθον εἰς τὴν πορτέραν, πιναγιά.

Κινηματογράφων σωρεία, και συγκινητικών ταινιών, δύον άφωνοι ήρωες αντιλογών θεομά δάκρυα από τοὺς ώραιούς δριψαλμούς τῶν δεσποτινδιών του ἀκροατήριον. Εἰς τὴν πλατεῖαν βῆξ, μανδηλία, τὰ δόπια πηγανοέρχονται σκουπίζοντα πότε δάκρυα, πότε συνάλι, καὶ ποτὸν καὶ ποῦ ἡ ἐμφάνισις ὡς καρδιτῆς παπαρούνας ἐν μεσφῷ ἄγρου φινιοπωρινοῦ ἔνα φεσάκι πρόσφρυγος. Καὶ θέατρον; Τέχνη; Μαραία ίδει καὶ φαίνεται πράγματα εἰς τρεῖς ὥραιας καθεβραδυνάς ποάζει μὲν διληπ-

τικώτατα διαλείμματα και δίλιγην ήδονήν οφθαλμῶν. Τίποτε. Ή Τέχνη κοιμάται τήν χειμερινήν της γάρκην, διὰ νὰ ἔξιπτηνήσῃ ἔξωμος, στιλβουσα και ἀκούγαστος μὲ τὰ πρῶτα ὄδα τοῦ Ἀποιλίου. "Υπνοι ἐλαυνοῦν.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ιω. Μουρέλλον «*Allons-Chauffeur*». Μια ιστορία όποια πόλεμον. «*Ηράκλειον Κρήτης, έκδοσις «Νέας Εφημερίδος*». «Ένα διηγήμα γραμμένον εἰς τὴν δημοτικὴν καὶ πολὺ καλογραμμένον. Κρῆμα μόνον διὰ δὲ κ. Ιω. Μουρέλλος εἴρεν ἀπὸ τὰ γεγονότα τοῦ πολέμου μόνον διὰ διηγεῖται δέξιον πρός ιστορίαν. Τὸ *«Allons-Chauffeur»* είνας ἔνας ταχυκὺς κύλαρος κατὰ τὴν «Ελληνίδος γυναικός, τὸ δόποιον δὲν ἀνέχεται διὰ ἀνάγνωστης, ἀφοῦ ὑποτίθεται διὰ εἶναι «παραμενον ἀπὸ τὴν ξοήν τὸ διηγήμα. Ή γυναικεία καρδιά ἔχει δώσει τόσα παραδείγματα πρωτούσιον, ὄφοισσεον, αὐτοθυσίας, ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ πολέμου ἕως τὸ τέλος του, ὅστε νὰ σκεπάζῃ κάθε ὅλην ἀμάρτιαν γυναικός. Διατὶ δὲ κ. Μουρέλλος ἐφόρεσε τόσον μαῆρα γυαλιά διὰ νὰ τὴν καρίνη;

*Kai πότενει δὲ Θεὸς ἡ ξημερώθη
καὶ μόρο του ἔσθνε τὸ καντυλέιρι.
Καὶ δὲ αἰτιομένος δίκως ἡ τὰ νοιάση
τὸν ὄντον διοῦ η πάτερα τὸνδὲ φέρει
Πήρε βασιεύ. Καὶ σάντας ἔσθνεν τάστρα
φάντης ἐνα μικρὸν κι' ὀλάσπερο γέσι*

Ἐφάνηκε ἔνα χέρι ποῦ τοῦ ἐστελλεν ἀπὸ τὸ παρά
υπρό ἔνα σικκοῦντι φλωριά. Ήταν ὁ Ἀτ-Νικόλας. Ήταν
διῆγησις ἀξίζει εὐδότερων μελέτην, τῆς δύοις μᾶς
στρεψει δικθώος και δικράνος. Άλλα ίδιαιτέρα μινει
άλκημη πρέπει νὰ γεινῃ διὰ τὸ ἐξοφύλλον τοῦ μικροῦ
τεύχους, τοῦ ὅποιου εἶναι θαυμαστή ή σοφή παιδική
ἀρεβεία.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙ

Κύρ. Κόρ. .^εΕνταῦθα. Εἴμεθα πρόθυμοι ν' ἀναγνώσωμεν τὸ διηγημά σας. Συγγραφικά δικαιώματα πληρώνομεν εἰς ὅλους, φοβούμεθα δύμως διτὶ δὲν εἶναι μικαύπολογημένην ἡ ἀπορία σας, ἐφ' ὃσον δὲν εὐδέμημεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν νὰ σᾶς ζητήσωμεν τίποτε.—**Φιλόμουνον Δεοκοινίδα Π. Ν.** Ενταῦθα. Τὸ θέμα σας εἶναι απατηλητικῶς ἔξητηλημένον: Μία κόρη ἡ δόπια ἵγαπτ ἔνα πτωχὸν καὶ ὁ πατήρ της θέλει νὰ τὴν πανεδεινόν μὲν ἔνα πλούσιον. Η κόρη αὐτοκτονεῖ κτλ. Νομίζουμεν διτὶ η κόρη είναι ἀνόρτος. Ήμεροδρόμες καλλιταῖς νὰ πάρῃ τὸν πλούσιον καὶ καί τ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ κάμῃ δύο καλάς πράξεις: νὰ περγάψῃ ἐν πρώτοις αλλὰ καὶ νὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν κόπον νὰ τὴν διεύηγμα.—**Ανταποκριτήν, Μιλάρον - κ. ΙΙ.** Ανταποκριτῶν **Ράμην.** Αἱ πολεμικοὶ φωτογραφίαι δέπεται νὰ ἔχουνταν ἐνωπίος, ἐνώριτα. "Ἀλλως φέρουν ρομάκικήν διχούνταν εἰς τὴν σφέδον τεύχους.—**Κυρίαν Α. Φ.** Ενταῦθα. Η ἀλληλοφραφία σας μᾶς ἐνθυμίζει μίαν σκηνὴν τοῦ «*Orphéie*

aux enfers», παλαιάς Γαλλικής ὀπερέττας, τὴν ὅποιαν ἔχειρον δόσθησεν ὁ πάππος σας εἰς νεαρὸν ἡλικίαν. Οὐ Ζεὺς πηγαίνεις νὰ ἴηδη τὸν Βωμὸν ποὺ του ἔστελλαν μυσίας οἱ ἄνθρωποι καὶ εὐθίστει, ἀντὶ ἀμνῶν καὶ βιόν, ἄνθη καὶ πάλιν ἄνθη, καὶ ἀναπούσει:

trou de fleurs !

εἰς τὸν Βωμὸν τῆς φιλίας μας οὐδεὶς ἀμόνος ; Μόνον στίχοι ; — *Κύριον Κωνσταντ. Κουβαζᾶν Sclakwe St Rhodesia.* Ἐλάβομεν ἐπιστολὴν σας καὶ λυπούμενοι διὰ τὴν παραδοσιοῦ την ὅποιαν προθύμως ἡθελούμενη διορθῶσῃ, ἀν τροφιμούτερον ἀκοῦται δὲν σας διεγράφομεν ἐπι τοῦ βιβλίου τὸν συνδρομητῶν μας. Παρακαλοῦμεν λοιπὸν νὰ μᾶς ἀποστέλλεται ἀπόδειξιν ἐξω φημένην διὰ δραχ. 14 ὑπόλοιπον συνδρομῆς σας μετατὴν ἀφαίρεσιν τῆς τιμῆς τοῦ Ἀναμνησικοῦ, ὅτε ἀμεσωθὰ λάβετε τὰ χρήματά σας διὰ πρώτου τοιχοδρομείου. Δὲν πρέπει κανεῖς Ἰωσ. ν' ἀδικῇ τὸ ὑφος σας· ὑμεῖς οἱ ἐν τῇ ἔνη γέννητες καὶ εὐποροῦντες ἕφιστασθε κατεπιρούς συγχάς καὶ λινοσαλέας τὰς ἐπινέσεις Ἑλληνικῶν περιοδικῶν καὶ περιοδευόντων οἵτις ὡς ἐπὶ τὸ πολιδίδοντες τὸ χρῆμά σας ἀγοράζετε χιμαιοικάς μόνον ὑποσχέσεις περὶ ἀποστολῆς φύλλων καὶ τευχῶν. Καὶ μὲν διως συνέβαινε τὸ αὐτὸν καὶ μὲ τὰ «Παναθήναια» δὲν ἐπέρει, γράφαντες περὶ «Ἐλλάδος καὶ Ἑλλήνων ἐδοτῶν, νὰ γράψετε μὲ τὸ ὑφος ὁπτό· διότι εἰσθε Ἑλληνες». Αν ποτε συνέβη ἔνιας ἀτυχῆς νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς Νεοτίου «Ἀφρούχης διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομήν σας καὶ δὲν σας ἀπέστειλε τὸ περιοδικόν ἡ τὸ βιβλίον τοῦ ἀντί να είσονται πρόθυμοις εἰς ὑβρεις, συνγχρήσαστε τον καλλίτερον, ἀναλογιζόμενος πόσοντας ίνως ἀνάγκαι καὶ ποία τροικυμία τὸν ἔφεσος μέχρις ίνων. Αὐτὸν θὰ ἔκαμε κάνεις Ἑλλην. Διότι οἱ Ἑλλήνες συνηθίζομεν διοσειρά εἴμεθα μακρύτερα ἀπὸ τὸν τόπον μας νὰ τὸν ἀγαπᾶμεν περισσότερον καὶ νὰ τιμᾶμεν περισσότερον τὸ ιδιομάτιον. Σεῖς, διότι συνέβητε νὰ σᾶς γράψωμεν ἐπιπραδομῆς διτὶ ἡ συνδρομή σας λήγει δυο μῆνος πρὸ τῆς πραγματικῆς λήξεως της, «μᾶς ἐτομάζετε ὑδροστικήν ἐπιστολήν» καὶ ἐπλίπετε «τὰ λαμβάνετε ταχινά τὰ «Παναθήναια», συνήθεας ἡ ὄποια, ὡς φαίνεται, δὲν συντίθεται μέντοι τούς». «Ἐλληνες ἐδότας». Μή γειρότερε. Επιτυχῶς τοῦ δὲν είστε πολλοί.

Δεσποτινίδας Χατζῆ-Βασιλείου. Κάρδιον. Ἐλάβομεν ἐπιστολὴν σας καὶ εὐγραφούμεν ψευδότατα. Σᾶς στέλλομεν ἀπαντά τὰ τεύχη, ἐνεγράψαμεν δὲ καὶ τὴν Δβα Γεωργακοπούλου, πρὸς ἣν παρακαλοῦμεν νὰ διαβιβάσσητε τὰς εὐχαριστίας μας. **«Παναθήναια»** σᾶς ἐστόλησαν τῇ συστάσει τῆς εὐγενεστάτης τῶν «Παναθηναϊκῶν» φίλων κ. **Μαρίας Θεοδ. Παπαϊωάννου-** κ. **Πέ-**

προν Γεωργίαδην, δδοντούσαιρόν κ. Ἀλεξανδρίδην, κ. Ι. Καυπίσην, ταμετον Α. Β. Υ. ποιήκηρος Νικολάου, κ. Αρ. Μπαλάνον, κ. Ν. Βαφειαδάκην, κ. Π. Λάμπρον. Ἐντούθα, Συνδρομήν ελάβομεν, εὐχαριστούμεν θερ- μάς. — κ. Α. Ζήκον, Μεσολόγγιον. Ἐλάβομεν, ἔγραψαμεν. — κ. Α. Ηπατοδρομόπολον, κ. Η. Τσουκαλᾶν, Κυρίαν Σ. Αελαγχαμμάτη, κ. Ἀντ. Σταθάτον, κ. Ἀθ. Φίλων, κ. Η. Ἀσαβαντίνην, κ. Γ. Μαρίνον, κ. Βαρβόδηνην, κ. Α. Μελάν, κ. Πέτρον Μάνθορυχάλην, κ. Θρ. Πετεμέτην, κ. Ι. Εύκλειδην, κ. Σπέρον Σαμάραν, Κηφιάν Ἀρ. Σακελλαρίου, κ. Ι. Θεοφίλην, κ. Μ. Γαλάτην και Κ. Διάσην. Ἐνταῦθα, Ἐλάβομεν συνδρομάς. Σᾶς εὐχαριστούμεν. — Κύριον Ι. Ηπαταστάδη- πολον, Πέρσον. Ἐλάβομεν ταχ. ἐπιτα- γήν δραχ. 32, εὐχαριστούμεν. — Κύριον Ἀλέξ. Πάλλην, Λίβερπον. Ἐλάβομεν ἐπιταγὴν δραχ. 15. εὐχαριστούμεν. — Κύριον Αθανασίην, Βόλον. Ἐλάβο- μεν δύο ἐπιταγάς. εὐχαριστούμεν. — κ. Ζῆκον, Δερελί Γόννων. Ἐλάβομεν δρ. 8.50, γράψαμεν ιδιαιτέρως. — κ. Φ. Διάμπετη, Ἐνταῦθα. Ἐλάβομεν, σᾶς εὐχαριστούμεν. — Κύριον Α. Τσουκαλᾶν, κ. Πέτρον Μάρον, κ. Ε. Καπογάνην, κ. Σταῦρον Μιστᾶν, κ. Ν. Βλαχόπολον, κ. Μ. Ἀκριβόν, κ. Ε. Σηματήραν, κ. Α. Κούνιμανούδην, κ. Μιχ. Εδλάμπιον, κ. Γ. Νικολαΐδην, κ. Ν. Ταρρούνη, Ἐν- ταῦθα. Εἰσεπόράξαμεν συνδρομάς σας και σᾶς εὐχαριστούμεν διὰ πρόθυμον ιποστήριξιν. — Ἐλλην. Δέσχην Ἀμ- μόκωστον. — Κύπρον. Γράφομεν Υμῖν ιδιαιτέρως ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σας ἀπε- σόραμεν ἐπιταγὴν δρ. 20. εὐχαριστού- μεν θερμῶς. — Κύριον Ν. Ι. Μεταξᾶν, κ. Εμμ. Ι. Δαπαλάκην, κ. Μ. Ζαχαρον- δάκην, κ. Ι. Πολυχρονάην, κ. Ι. Μολισ- σείδην, κ. Ι. Ἀλεβίζακην, κ. Βασιλ. Θεοακάλην Ἰατρού- ση. Γεώργ. Σηρρὸν Ἰατρού, κ. Π. Χρηστοδούλακην, Ἡρά- κλειον Κοήλην, κ. Ρ. Ραυτάπολον, Πεῦκον, Ὡρακλείο Κοήτης. Ἐλάβομεν ἐντολάς σας και ἀρχίζομεν ἀπο- στολὴν «Παναθηναϊών». Σᾶς εὐχαριστούμεν. Κύριον Μ. Παντελίδην Χιον, κ. Ι. Γ. Κοντονούραν ἰατρού, Χιον, Κλά- βομεν δελτάρια και εὐχαριστούμεν δι' ἐντολήν. — Κύριον Μ. Ολοκονιμίδην, Θεσσαλονίκην. Ἐλάβομεν δελτάριον σας ἀπεστείλαμεν δύο τεύχη και αποστέλλομεν και αὐτό Συνδρομή μας διὰ τὴν εστερικὸν εἶναι δρ. δέκα εξ.

COMMERCIAL UNION ASSURANCE CO LTD

"ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ,"

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΤΩΙ 1861

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΕΝ ΕΛΛΑΣΙ ΔΙΑ Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΗΣ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1914.

Καταθέσασα τὴν ἐκ δραχμῶν 200,000 ἑγγύησιν τοῦ νόμου ΓΥΓ' (1919)
παρὰ τῇ ἐνταῦθα Τονιῇ Τραπέζῃ Ltd.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧ. 600.000.000

ΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΡΑΛΛΗΣ — ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΠΛΥΤΑΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΦΟΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ε. ΚΑΖΑΝΗ

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΝ ΙΗΙ ΑΝΑΤΟΛΗΙ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ
ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
ΟΔΟΣ ΛΕΑΚΑ — ΣΤΟΑ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ
Μόνον τὸ Τσιγκογραφεῖον Ε. Καζάνη
ἔβραβεύθη ἐν τῇ Ἐκδήσει τοῦ Βορδώ.

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΚΟΜΜΩΣΕΩΣ

Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

4 — ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 4

Γνησία Κολώνια Ν. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

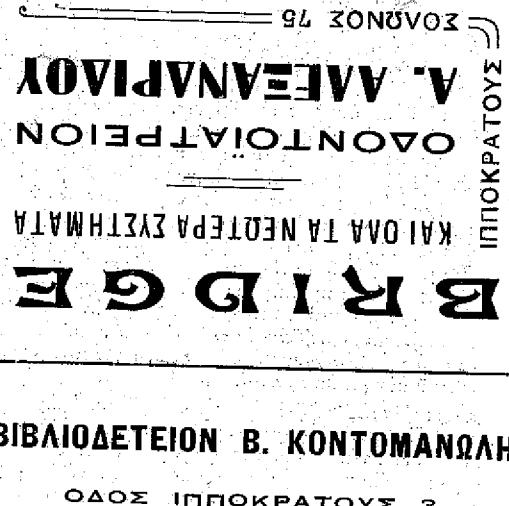
Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Προκηρύσσει διαγωνισμὸν πρὸς ἔκπτωτην δύο μελετῶν: A') Διὰ τὴν ὀπακάνιον καὶ μεταρ-
ρύθμισιν τῶν προσσημῶν τοῦ Δημαρχικοῦ Καταστήματος καὶ B') Διὰ τὴν ἀνέγερσιν νέου
περιφράγματος καὶ εἰσόδου ἐν τῷ Α' Νεροδοταφείῳ.

Οἱ διαγωνισθόμενοι δέονται νὰ ὑποβάλωσι τὰς μελέτας αὐτῶν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Μηχανικῆς
τοῦ Δήμου Υπηρεσίας μέχρι τῆς 31 Ιανουαρίου 1915, συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς δρους τῆς
διακηρύξεως, τῆς δπολας δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βούλδομενοι ἐν τῷ Δημαρχικῷ Καταστήματι
(Γραφεῖον Διευθύνσεως Μηχανικῆς Υπηρεσίας).

Ἐν Αθήναις, τῇ 18 Νοεμβρίου 1914.

Ο Δῆμαρχος Ε. ΜΠΕΝΑΚΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΜΟΥΣΙΚΗ,

"Ολα τὰ τραγούδια δὲλων τῶν Ἑλλήνων συνθετῶν

ΓΕΝΙΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΠΙΑΝΩΝ ΚΑΙ ΑΕΡΟΚΥΜΒΑΛΩΝ

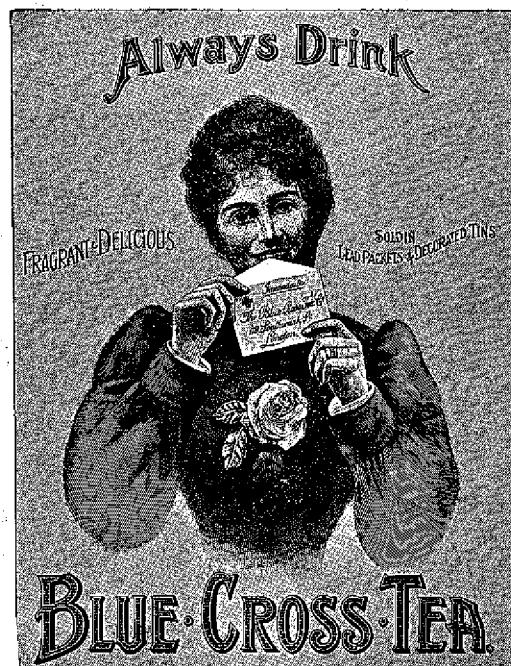
ΣΤΑΡΡ ΣΤΑΡΡ

Πιάνα καὶ ἀεροκύμβαλα δὲλων τῶν τιμῶν
μὲ μητριαῖς δόσεις ἐν δρ. 40

ΑΘΗΝΑΙ

Σταδίου 21, Στοά Αρσανείου 13—15

Κατάλογοι διαθέσιν ἐπὶ αἰτήσει

ΤΕΙΑ KYANOU ΣΤΑΥΡΟΥ

Είναι τὰ δωστα πάντων. Διὰ τοῦτο δπον εἰσή-
χθησαν ἐπεβλῆθησαν γενικῶς. Ἡ συγκενή των
εἰς παντα καὶ κυνία μὲ τὸ σῆμα τοῦ KYANOU
ΣΤΑΥΡΟΥ γίνεται ἐν Δούδινῳ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν
ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Ἀγριλον Κράτους.
Πωλοῦνται εἰς δὲλα τὰ ἐδαδιμοτελεῖα.

* ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΟ ΣΗΜΑ *

Γεν. ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην:

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΚΟΛΛΑΣ

Ἐν Πειραιᾷ (Δεωφόρος Γεωργίου Α' 10^η)

ΑΟΥΤΗΡΑΣ ΧΥΤΟΣΙΑΝΡΟΥΕ ΕΜΑΤΟΜΕΝΟΥΕ

Θερμοσίφωνας, Νιπτῆρας ἐν πορσελάνης
κτλ. Ἀγγλικοῦ Οίκου Twyfords Ltd ἐν
μεγάλῃ παραπαταθήη εὐρίσκετε εἰς τὸ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΒΕΝΤΟΥΡΗ

Πανεπιστημίου 71

Ως καὶ δὲλα τὰ εἴδη οἰκοδομικῆς: Σιδηροδο-
νούς, Πλάκας Μωσαϊάδας ἐν στιμέντου κτλ.

ΑΘΗΝΑΙ — Όδος 274

ΑΠΟΘΗΚΑΙ ΕΝ. ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Σ. Π. Α. Π.

Αναχωρήσεις ἐξ Αθηνῶν.

6.30 π.μ. Διὰ Κόρινθον, Ναύπλιον, Τρίπολιν, Με-
γαλόπολιν, Κυπαρισσίαν, Καλάμας.
7.05 > Διὰ Κόρινθον, Καλάβρυτα, Πάτρας, Κυ-
λλήνην (λοντρά), Πύργον, Ολύμπια.
8.20 > Διὰ Κόρινθον καὶ τὰς μέχρις Ακράτας
στάσεις.
1.00 μ.μ. Διὰ Κόρινθον, Ναύπλιον, Πάτρας.

Αναχωρήσεις ἐν Πατρῶν

7.30 π.μ. Διὰ Κόρινθον, Αθήνας.
11.40 > Διὰ Καλάβρυτα, Κόρινθον, Ναύπλιον,
Αθήνας.
6.30 > Διὰ Κυλλήνην (λοντρά), Πύργον, Ολύ-
μπια, Κυπαρισσίαν, Καλάμας, Μεγα-
λόπολιν, Τρίπολιν.
3.45 μ.μ. Διὰ Κυλλήνην (λοντρά), Πύργον, Ολύμπια.

Αναχωρήσεις ἐν Καλαμῶν

7.00 π.μ. Διὰ Κυπαρισσίαν, Ολύμπια, Πύργον
Πάτρας, Μεγαλόπολιν, Τρίπολιν, Ναύ-
πλιον, Αθήνας.
12.05 > Διὰ Πύργον, Ολύμπια, Τρίπολιν.

ΑΦΙΞΕΙΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

4.40 μ.μ. Ἐκ Πατρῶν, Τρίπολεως, Ναυπλίου.
6.15 > Τοπικὴ ἐν Κορίνθῳ.
7.05 > Ἐξ Ολυμπίαν, Πύργον, Κυλλήνης (λον-
τρῶν), Πατρῶν, Καλαβρύτων.
8.05 > Ἐκ Καλαμῶν, Κυπαρισσίας, Μεγαλο-
πόλεως, Τρίπολεως, Ναυπλίου.

ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ

1000 χιλιόμ.	A' Θ. Δρ. 90	διασκείας
>	75	6 μηνῶν
>	45	
2500 χιλιόμ.	A' Θ. Δρ. 210	διασκείας
>	175	12 μηνῶν
>	105	

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ

Ισχύοντα μεταξὺ Πειραιῶς, Ναυπλίου, Μύλων, Κο-
ρίνθου, Κυλλήνης, Πύργου, Ολυμπίων.

Α' θ. ἐπήσ. Δρ. 504 ξέαμ. 294 τρίμ. 168
Β' θ. > 362 > 211 > 121

KONIAK

Ε Ε ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ Ε Ε

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

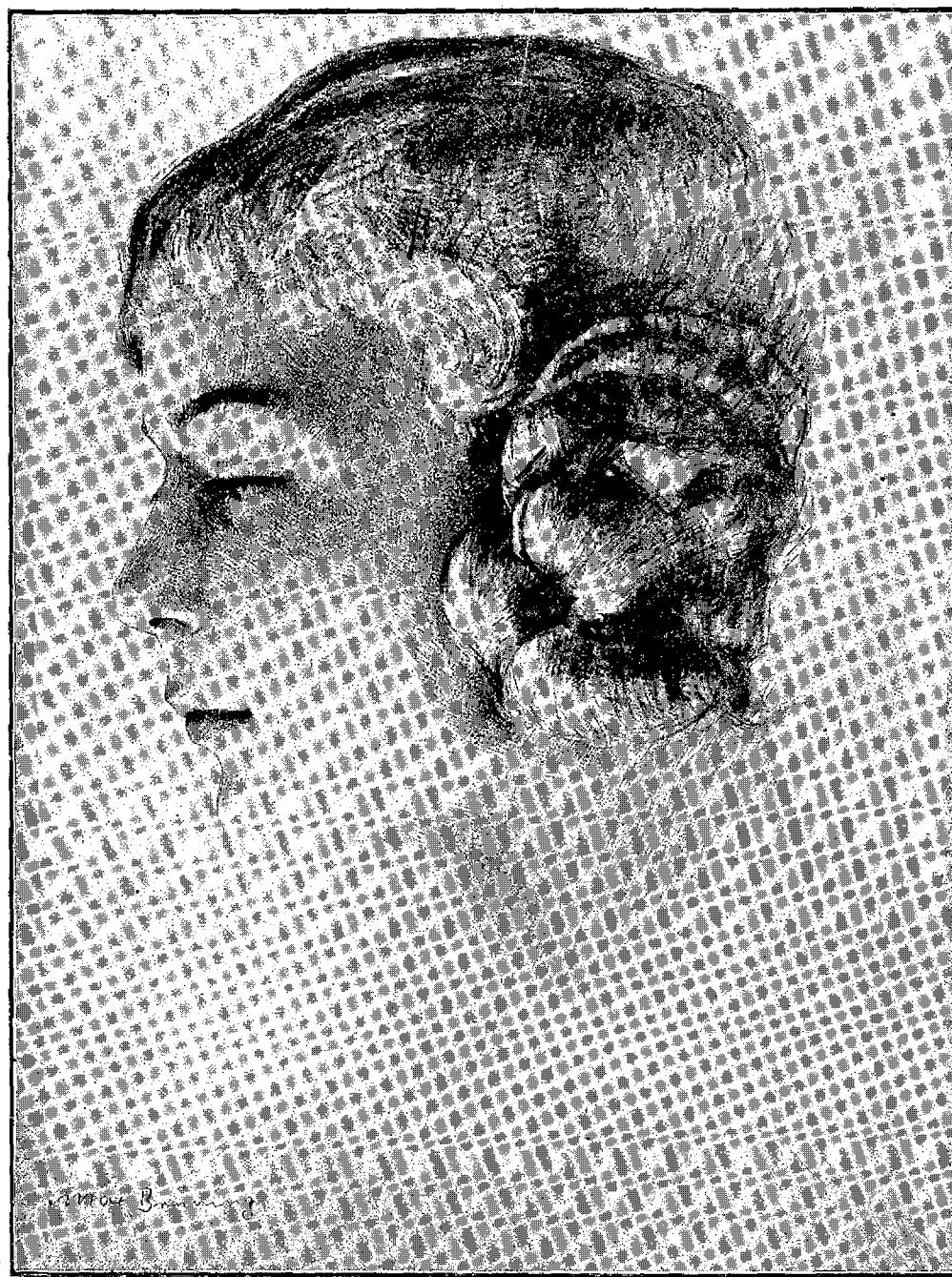
ΚΑΘΑΡΟΝ ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ ΟΙΝΟΥ

ΛΥΓΙΖΟΥΝ ΆΛΛΑ

ΑΜΙΑΝΤΗ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ
ΒΟΤΡΥΝ

ΔΕΝ ΣΠΑΖΟΥΝ

Ekatavros

ΣΠΟΥΔΗ

Μ. ΜΠΡΟΥΝΙΝΓΚ